

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 231

Sonja Bustides de Armenische

20 Cent

De Turk hief zijn revolver op en vuurde.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL · HEERENGRACHT 313 · AMSTERDAM

Sonja Bastides, de Armenische.

HOOFDSTUK I.

De Armenische bannelinge.

Alle lichten in de weelderig ingerichte slaapkamer van Lord William Aberdeen waren ontstoken.

Het was ongeveer half zeven in den avond.

Voor den grooten staanden spiegel was Lord Aberdeen bezig zijn witte das te strikken.

Het spiegelglas weerkaatste zijn scherpe trekken en zijn donker-grijze, groote oogen.

Toen hij gereed was met het strikken van zijn das, klonk een jeugdige stem uit het aangrenzende vertrek, waarvan de deur open stond.

— Ik ben gereed, Edward, het is tamelijk laat, denk er om!

Nu verscheen er een jonge man op den drempel van de deur.

Het was Charly Brand, de secretaris van zijn Lordschap.

Hij kwam naderbij, nam den met zijden gevoerden rok van de stoelleuning waarover het kleedingstuk had gehangen en hielp Lord Aberdeen het aantrekken.

Deze bekeek zich nog even in den spiegel en vroeg toen tamelijk onverschillig:

— Is het zoo goed? Ik geloof dat mijn snijder den laatsten keer geen gelukkige hand heeft gehad!

— Maar Edward! riep Charly op verontwaardigden toon. De rok zit je als geschilderd. Er mankeert niets aan!

Zijn meester klemde zijn monocle in het rechteroog, wierp nog een vluchtigen blik in den spiegel en hernam toen:

Raffles No

— Zooveel te beter! Ik houd niet van menschen met slecht zittende kleederen! Wij moeten ze nu eenmaal dragen en wij zijn dus aan ons zelve verplicht ze zoo mooi mogelijk te maken!

Hij liet zijn stem dalen en vervolgde toen glimlachend:

— Gelijk ik op John Raffles?

— Dat kan ik niet zeggen, antwoordde Charly.

— Ik loop dus geen gevaar, hedenavond in de opera gearresteerd te worden door onzen vriend Baxter, den hoofdinspecteur van Scotland Yard?

— Ah! Ah! hij zou eerder zijn eigen huishoudster arresteren! Je gelijkt op dit oogenblik op niemand anders dan op den welbekenden philanthroop Lord Aberdeen! Eer Baxter je zou aanzien voor den lang gezochten Raffles, zou hij meenen, dat hij rijp was voor een gekkenhuis!

Raffles trok zijn rok plat en liet een kort lachje hooren.

— Laat ons dan maar gaan! hernam hij. Als ik mij niet vergis hadden wij afgesproken in het Savoye Hotel te dineeren!

— Dat hadden wij, maar als je Cecil prefereert dan kunnen wij even goed daarheen gaan.

— Het is mij onverschillig, hernam Raffles, terwijl hij zijn handschoenen aantrok.

Charly keek zijn meester hoofdschuddend aan.

— Ben je wel in een goede stemming voor de Opera? vroeg hij.

— Hoe zoo?

— Je lijkt mij een weinig neerslachtig, mijn waarde! De Groote Onbekende haalde de schouders op.

— Het is niet onmogelijk, zeide hij, maar de muziek zal het wel verdrijven. Er is niets zoo goed als muziek van Puccini om iemands neerslachtigheid te verdrijven. Ik ben gereed.

De beide mannen verlieten het vertrek.

In de vestibule stond de oude kamerbediende van Lord Aberdeen, Gaston, reeds met hun overjassen en hoeden gereed.

Nadat hij de beide heeren had geholpen bij het aantrekken van hun jas opende hij de huisdeur.

Voor het trottoir wachtte een groote, blauw gelakte auto.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur van reusachtigen lichaamsbouw.

Het was Henderson, de trouwe metgezel van den Grooten Onbekende.

De beide mannen stapten in den wagen, nadat Raffles den chauffeur den naam van het beroemde Savoye Hotel had opgegeven.

Gedurende den rit sprak Raffles weinig.

Tevergeefs trachtte Charly hem aan het spreken te krijgen over de opera die zij aanstonds zouden zien opvoeren.

Ten slotte kon de jonge man zich niet langer inhouden.

Hij greep Raffles bij den arm en vroeg dringend:

— Wat is er toch, Edward? waar denk je aan? Wil jij mij het niet zeggen.

Raffles wierp een blik door het portier op het drukke gewoel in de Oxfordstreet waar zij nu doorreden en wendde toen zijn gelaat naar zijn jongen vriend.

— Je mag het wel weten, zeide hij langzaam. Ik dacht aan Sonja Bastides.

— De schoone Armenische?

— Ja!

— Maar waarom dan toch? Zij heeft het nu zoo goed als zij maar wenschen kan!

Raffles schudde het hoofd.

— Dat is nu juist het punt waaromtrent ik het met mij zelf niet eens ben. Zij is een Armenische. Zij is gewend aan het warme klimaat aan den Bosphorus! Ik vraag mij af of zij wel zal kunen aarden in ons vochtig koel klimaat! Misschien wil zij veel liever terugkeeren en wil zij het niet zeggen!

Charly liet een uitroep van verwondering hooren en keek Raffles ongeloofig aan.

— Dat kun je niet in ernst meenen, riep hij uit. Zij heeft geen familie meer in de stad harer inwoning, want die is door een bende Turken uitgemoord, zooals gij mij zelf hebt gezegd. Jij hebt haar gered uit de handen van dien troep schurken, die haar wilden ontvoeren en met twee harer dienstmaagden heb je haar naar Diamant-Eiland overgebracht.

Raffles wilde een opmerking maken, maar Charly ging haastig voort:

— Neen! laat mij uitspreken, het is goed dat ik je Turkije terug keeren kunnen en zich niet met slechts volkomen vrijheid gelaten en als zij daarin lust had gehad dan zou zij immers aanstonds weder naar Turkije terug kunnen keeren en zich niet met slechts twee dienstmaagden als het ware levend hebben begraven op het totaal onbewoonde eiland, waar je je schatten hebt verborgen!

Raffles wreef zich met de hand over de oogen en schudde toen weemoedig het hoofd.

— Het was toch misschien niet goed gedaan! mompelde hij.

— Niet goed? wat praat je toch! Zij heeft je immers moeten smeeken om als de bewaakster over je schatten te mogen worden aangesteld? Zij verlangde immers niets liever dan je op die wijze haar dankbaarheid te toonen omdat je aan de oevers van de Zwarte Zee haar leven en haar eer hebt gered? En nu denk je dat ze naar haar land zou terug verlangen, waar haar ongelukkige rasgenooten bij duizenden door de Turken worden uitgemoord — en van jou gescheiden zou moeten worden? Dat kan je geen ernst zijn!

Raffles antwoordde niet aanstonds.

Hij wreef zijn witte gespierde handen over elkaar en scheen diep in gedachten verzonken te zijn.

Toen zeide hij zachtjes:

— Misschien was het ook wel beter geweest als wij haar op Diamant-Eiland hadden kunnen laten en als zich niet dat noodlottig voorval met het Kaperschip had voorgedaan waardoor ik wel genoodzaakt was haar en haar dienstmaagden met mij mede naar Londen terug te brengen.

Charly knikte bevestigend.

— Dat was zeker beter geweest, hernam hij op ernstigen toon. Voor haar tenminste!

Hij zweeg even en vervolgde toen:

— Heb je Sonja Bastides nog vaak bezocht nadat je haar in die fraaie villa in Hampstead geïnstalleerd had.

— Slechts zeer zelden, antwoordde Raffles.

— Geloof je dat zij zich niet in haar lot heeft geschikt?

— Integendeel — ik meen dat zij zich zeer wel voelt in dezen toestand! Zij schijnt altijd zeer verheugd te zijn als ik haar bezoek!

Charly moest onwillekeurig glimlachen over deze naïeve bekentenis van Johan Raffles.

Hij wist immers wel dat de schoone Armenische een innige liefde voor zijn meester had opgevat!

De Groote Onbekende evenwel scheen daar volstrekt niets van te bemerken!

De auto stond nu stil voor het prachtige Savoye Hotel.

De beide mannen stapten uit en Raffles gelastte Henderson over een uur met de auto weder te keeren.

Spoedig hadden beide vrienden een tafeltje gevonden, waar zij vrij en ongestoord konden spreken.

— Wil jij het menu samenstellen? vroeg Raffles.

— Zooals je wilt, antwoordde Charly, terwijl hij de spijkskaart opnam.

Na met zorg het diner te hebben samengesteld en na zich te hebben overtuigd dat niemand hen kon beluisteren, vervolgde Charly:

— Ik wil volstrekt niet onbescheiden zijn, maar die jonge Armenische boezemt mij de grootste belangstelling in. Zij gevoelt zich toch zeker niet als een gevangene? Zij gaat toch veel uit?

— Neen, dat doet zij niet, antwoordde Raffles rustig. Zij houdt er juist van thuis te zitten in de fraaie kamers die ik geheel heb laten inrichten volgens de aanwijzingen van een mijner Armenische vrienden, en zich den tijd te korten met lezen, luisteren naar het snarenspeel van haar dienstmaagden, het rooken van haar nargileh — en mijmeren!

— Ja, aan dat laatste zal zij vooral veel doen! merkte Charly droog op.

Raffles scheen de opmerking niet te hebben gehoord.

— Je moet niet vergeten dat haar opvoeding een geheel andere is geweest dan die van onze Engelsche jon-

gemeisjes, ging hij vergelijkend voort. Bovendien is het gemoedsleven van de Oostersche volken geheel anders dan van ons Noordelijken! Een Turk kan uren en uren achtereen kalm voor zijn deur gehurkt blijven zitten met geen andere bezigheid dan het staren naar de wolken en het rooken van zijn pijp!

— Maar Sonja staat toch hooger dan zoo'n Turk, riep Charly uit.

— Ongetwijfeld! Zij heeft een paar jaren lang een Engelsche kostschool bezocht en zij spreekt onze taal en de Fransche voortreffelijk! Maar daarmee is haar aard toch niet veranderd!

— Maar dan is alles immers zoo goed als het maar wezen kan, riep Charly uit. Wat wil je dan eigenlijk? Zij schijnt hier zeer goed te kunnen aarden, zij heeft haar eigen dienstmaagden, zij gaat nu en dan naar concerten en comedies — en zij heeft jou! Wat kan ze meer verlangen?

— Zij heeft dat alles — maar zij mist haar Vaderland!

— En daarvoor mag zij den hemel wel danken! viel Charly hem in de rede. Het is mij het Vaderland wel waar men zijn leven geen oogenblik zeker is en waar de Turksche schoeljes de ongelukkige Armeniërs erger dan beesten behandelen. En vertel mij nu eens wanneer gij Sonja voor het laatst gezien hebt?

— Juist een week geleden!

— En daarvoor?

— Een dag of veertien!

— Nu, zij heeft er niet over te klagen dat je de deurt bij haar plat loopt! merkte Charly spottend op.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik heb andere dingen te doen, zeide hij kortaf.

Charly zweeg.

Hij begreep wel dat er over dat onderwerp met zijn vriend niet te praten viel.

Het diner werd tamelijk zwijgend gebruikt.

Het was acht uur toen de beide vrienden weder naar buiten traden en in de auto stapten.

HOOFDSTUK II.

De operavoorstelling.

Binnen enkele minuten bracht de blauwe auto hen naar het grooté Operagebouw.

De meeste bezoekers schenen reeds naar binnen te zijn gegaan.

Nu en dan hield er nog een schitterende equipage of een automobiel stil, waarvan de inzittenden zich naar binnen spoedden.

De naam van den Italiaanschen componist scheen een

grootte aantrekkingskracht op het Londensche publiek te hebben, want de geheele zaal was bijna uitverkocht.

Raffles en Charly behoefden zich echter volstrekt niet te haasten, want Lord Aberdeen wist zeer wel dat hij de plaatsen in de loge, die hij voor het geheele seizoen gehuurd had, onbezet zou vinden.

Toen de beide vrienden zachtjes binnentraden, nadat de logedeur door een der ouvreuses geopend was, was het scherm juist opgehaald.

Spoedig waren beide vrienden geheel en al in de heerlijke muziek van „Louise” opgegaan.

De zangers waren voortreffelijk en het orkest liet aan de partiture alle recht wedervaren.

Toen het scherm voor de eerste maal zakte barstte er een storm van applaus los.

Zes, zeven keeren moesten de zangers voor de hulde komen danken.

Eindelijk stierf het applaus weg en werden de lichten in de zaal opgedraaid.

Charly wierp een blik op Raffles.

Het scheen alsof de Groote Onbekende uit een droom ontwaakte.

Hij lag achterover in zijn stoel en zijn oogen waren half gesloten.

Hij opende ze nu langzaam en keek als verbijsterd om zich heen.

Zijn blikken dwaalden als gesluierd door de zaal en bleven toen rusten op een loge aan de overzijde.

Hij kwam overeind zitten en er kwam wat meer kleur op zijn wangen.

Charly volgde de richting van zijn blik.

In de tegenover liggende loge zaten drie vrouwen, waarvan er een aanstonds door haar buitengewone schoonheid opviel.

Charly erkende haar onmiddellijk.

Het was Sonja Bastides, de jonge Armenische, die een half jaar geleden door zijn meester uit de klauwen van de Turksche roovers werd gered, die haar vader, haar zuster en alle bedienden op twee na vermoord hadden en daarna haar ouderlijk huis in brand hadden gestoken.

Zij droeg een buitengewoon smaakvol kleed, dat het midden hield tusschen een Westersch gewaad en de nationale Armenische dracht.

Haar beide dienstmaagden echter droegen het nationaal kostuum, dat hun zeer bevallig kleedde.

De schoone Armenische scheen Raffles ook gezien te hebben.

Een zachte blos kleurde haar teedere wangen.

Zij neigde bevallig het hoofd.

Raffles stond op en beantwoordde dezen groet met een diepe buiging, waarin Charly hem aanstonds navolgde.

Verscheidene bezoekers staarden naar de bevallige verschijning in de loge en keken dan weer naar Lord Aberdeen, die een zeer bekend Londensch figuur was en schenen zich af te vragen wie de bekoorlijke Armenische was.

Zij moest zeker van een aanzienlijke familie zijn, anders zou zijne Lordschap haar zeker niet kennen!

Raffles was weder gaan zitten.

Hij had zijn monocle in het oog geklemd en bestudeerde het programma.

Charly boog zich dicht naar hem toe en vroeg fluisterend:

— Is het eigenlijk niet zeer gevaarlijk dat ze je als Lord Aberdeen kent?

— Wel een weinig! antwoordde Raffles met een flauw glimlachje. Als zij zou rondbazuinen wat zij op Diamant-Eiland gezien heeft en hoe ik haar daar met den „Duivel der Lucht” heb weggehaald, dan zou men daar op Scotland Yard allicht zijn eigen opinie over hebben!

— En dat verontrust je in het geheel niet?

— Volstrekt niet! antwoordde Raffles kalm. Evenmin als het mij verontrust dat Henderson vele mijner geheimen kent! Ik heb hem zoowel als haar eenige malen het leven gered, en ofschoon ik mijn medemenschen niet bijzonder hoog stel, zoo zou ik toch van Henderson noch van Sonja ooit willen gelooven dat ze mij zouden verraden!

— Zoo mag ik het gaarne hooren, fluisterde Charly en zijn oogen glinsterden. Het verheugt mij dat je er zoo over denkt. Het zou nog beter zijn ten onder te gaan dan het geloof in onze medemenschen geheel en al te moeten verliezen!

Intusschen keek Sonja Bastides nog steeds naar de overzijde.

— Misschien verwacht ze dat je haar zult bezoeken, fluisterde Charly.

— Best mogelijk! kwam Raffles kalm.

— Maar, zou je dan aan dat uitgesproken verzoek geen gevolg geven?

— Het is beter van niet!

— Denk je?

— Ik ben er zeker van!

Daar viel weinig op te zeggen.

Charly zweeg dan ook, maar in zichzelf vroeg hij zich af hoe het mogelijk was dat een man van vleesch en bloed onverschillig kon blijven voor de zachte bede die in de bruine oogen als van een ree te lezen was.

Raffles bleef echter kalm op zijn plaats zitten, maakte nu en dan een buiging tegen iemand zijner kennissen en bepaalde voorts zijn aandacht tot het programma.

In de pauze verlieten de beide vrienden de loge.

Sonja was opgestaan en had nu een blik op Raffles geworpen, dien hij niet kon misverstaan zonder zich aan een onbeleefdheid schuldig te maken.

De uitnoodiging was zoo dringend, dat hij begreep er aan gevolg te moeten geven.

— Ik wacht je wel in de koffiekamer, zeide Charly, nadat hij de logedeur achter zich gesloten had.

— Ik wilde liever dat je mij vergezeld, merkte Raffles op.

— Maar zij heeft mij in het geheel niet geroepen!

— Dat doet er niet toe! Je bent mijn secretaris en het is dus niet meer dan natuurlijk dat gij mij vergezelt!

Het lag Charly op de lippen om op te merken dat de schoone Armenische zich waarschijnlijk om den „secretaris van zijne Lordschap” bitter weinig zou bekommeren, maar hij zweeg en vergenoegde zich er mede de schouders op te halen.

De beide vrienden liepen de cirkelvormige gang bijna ten einde en lieten zich toen de deur openen van de loge waar Sonja Bastides had plaats genomen.

Raffles trad het eerst binnen en begroette de schoone jonge vrouw met een eerbiedige buiging.

Charly zorgde er wel voor, zich op den achtergrond te houden.

Sonja was opgestaan en scheen op het punt te staan volgens Oostersch gebruik de hand te kussen van den man dien zij als haar meester beschouwde.

Een blik van Raffles weerhield haar echter.

Een warme blos steeg in de wangen van de Armenische op toen zij op zachten toon zeide:

— Vergeef het mij, heer — ik vergeet dat ik in het koele Londen ben!

— Gij moet mij niet met dien titel aanspreken, Sonja, zeide Raffles op ernstigen toon.

— Dat zult gij mij nooit kunnen beletten, hernam de schoone Armenische glimlachend.

Zij wees uitnoodigend op de twee nog vrij zijnde stoelen in de loge en de beide mannen namen plaats.

Als bij ingeving begreep Sonja Bastides dat zij thans

niet mocht spreken over de gebeurtenissen waarin Raffles zulk een groote rol had vervuld.

Zij sprak daarom over niet anders dan over de Opera, de prachtige muziek van Puccini, de zangers en het publiek.

Maar Charly zag wel aan de uitdrukking van haar reebruine oogen dat zij aan geheel andere dingen dacht.

Ook kwam het den jongen man voor dat de Armenische eenigszins ongerust was.

Nu en dan hield zij midden in een zin op als om haar gedachten te verzamelen.

Plotseling schoof zij haar stoel iets dichter naar dien van Raffles en liet haar stem tot een zacht gefluistert dalen, terwijl zij de Turksche taal bezigde, welke Raffles zeer goed verstond en ook voldoende sprak.

— Ik vraag u verschooning, heer, als ik u lastig val met dingen die wellicht niets te beteekenen hebben, maar — ik gevoel mij in de laatste dagen eenigszins ongerust.

— Hoe komt dat, Sonja?

— Ik weet het niet, heer! Ik heb echter voortdurend het gevoel alsof ik achtervolgd word, alsof men mij bespiedt!

— Kom, kom, zeide Raffles geruststellend, dat zult gij u wel verbeelden, men ziet dat gij een bevallige vreemdelinge zijt en men toont zijn nieuwsgierigheid — dat is alles!

— Neen, neen, heer, ging Sonja met zonderlinge opgewondenheid voort. Het is geen verbeelding! Soms als ik in de auto uitrijd kijkt er plotseling een brutaal gezicht door het raampje, om dadelijk weer te verdwijnen. Dan weder zwerft er uren lang een bedelaar in de buurt van het huis dat gij op zoo edelmoedige wijze tot mijn beschikking hebt gesteld! Wat kan dat zijn, heer?

Raffles schudde glimlachend het hoofd.

— Wat zal het kunnen zijn? Niets anders dan overspanning! Gij zijt hier niet in Turkije, maar in Engeland — en gij loopt niet het minste gevaar!

De jonge Armenische zuchtte.

— Gij zult wel gelijk hebben! Ik beloof u dat ik er niet over zal spreken!

Het gesprek nam nu een andere wending en spoedig daarop namen de beide heeren weer afscheid, nadat Raffles had moeten beloven dat hij de jonge vrouw naar haar auto zou begeleiden.

Zelfs terwijl hij naar de heerlijke muziek luisterde, kon Charly den blik niet vergeten, dien de schoone jonge vrouw op zijn vriend had geworpen, toen hij haar loge verliet.

Het was hem onbegrijpelijk, dat een man als Raffles, wiens grootmoedig hart hij kende, geheel en al onverschillig scheen te blijven voor de schoonheid en de lief-talligheid van de vrouw, die haar leven en haar eer aan hem verschuldigd was.

Het scherm was ternauwernood voor de laatste maal gevallen, of Raffles stond op, en begaf zich naar de loge van de Armenische.

Charly volgde hem op eenigen afstand.

Sonja Bastides ontving Raffles met een glimlach.

— Het verheugt mij, heer, dat gij uw belofte niet vergeten hebt! zeide zij.

— Beloften vergeet ik nooit, Sonja! antwoordde Raffles.

Hij legde haar behoedzaam haren avondmantel om de teedere schouders en daarop verlieten allen de loge.

In de vestibule was het nu een druk heen en weder geloop van bezoekers die zich naar den uitgang spoedden.

De portiers riepen met luider stemme de nummers der huurauto's en der eigen equipages af.

Raffles had Sonja den arm gegeven.

Veler oogen staarden het schoone paar na.

De Grootte Onbekende scheen hiervan echter in het geheel niets te bemerken.

Met rustige schreden liep hij naar den middenuitgang.

Charly volgde op eenige passen afstands.

Achter hem liepen de beide Armenische dienstmaagden.

Raffles en Sonja daalden langzaam de breede trap af.

Voor het trottoir wachtte een kleine, fraaie auto-coupé.

Het was een geschenk van Raffles aan zijn schoone beschermeling.

Sonja liep op den wagen toe.

Maar plotseling zag Charly, die nog boven aan de trap stond, hoe zij de hand op den boezem legde, stilstond, een zwakken kreet uitstiet, en toen bewusteloos in de armen van Raffles viel!

Verschrikt kwam de jonge man foelopen.

In de halve duisternis zag hij een man die zich snel verwijderde.

Het leek een bedelaar te zijn, of een dier arme zwerfers, die des avonds voor de deuren der schouwburgen een paar geldstukjes trachten te verdienen door het openen der portieren van de prachtige auto's, welke de bezoekers komen afhalen.

— Wat is er? vroeg hij op gedempten toon, zoodra

hij de treden van de groote trap was afgedaald.

— Ik kan het je niet zeggen, antwoordde Raffles. Toen ik het portier van haar auto wilde openen, stond daar reeds een man die mij was voor geweest. Sonja moet hem ook gezien hebben. Zij wees op hem en wilde iets zeggen, maar eensklaps werd zij zeer bleek en zij zou zeker gevallen zijn, als ik haar niet had opgevangen.

Intusschen waren ook de beide dienstmaagden verschrikt komen toelopen.

Raffles stelde de twee vrouwen met eenige woorden gerust.

Toen nam hij een klein, sierlijk geslepen fleschje uit zijn vestzak, nam er den stop af, en liet de bewustelooze aan den inhoud ruiken.

De uitwerking was verrassend.

Bijna onmiddellijk sloeg Sonja de oogen op en keek om zich heen.

Zij scheen dadelijk gerust gesteld te zijn toen zij het gelaat van Raffles dicht over zich heen gebogen zag.

— Is hij weg? vroeg zij toen op zachten toon, terwijl zij den arm van Raffles greep.

— Wien meent gij toch? vroeg Raffles verbaasd.

— Dien man die daar zooeven stond — daar — bij het portier van de auto.

Met sidderende hand wees Sonja in de richting van de fraaie coupé.

— Ja zeker is hij weg, antwoordde Raffles geruststellend. Kom weer tot je zelf, Sonja — je schijnt wat overspannen te zijn!

Maar Sonja schudde het hoofd.

— Hebt gij hem dan niet herkend? vroeg zij.

— Ik heb den man nooit gezien, antwoordde Raffles. Wie was hij dan?

— Hij behoorde tot de bende die in ons landhuis aan de kust van de Zwarte Zee is binnen gedrongen op den vreeselijken nacht en die mijn armen vader en mijn lieve zuster heeft vermoord!

Raffles keek haar onderzoekend aan.

De jonge vrouw scheen zeer opgewonden te zijn.

Haar oogen hadden een wilden glans.

— Ik ben er zeker van dat je je moet vergissen, her-nam Raffles sussend. Denk maar eens na! Het is onmogelijk dat de Turk, dat een van die Turken zich hier zou ophouden. Met welk doel zou hij hier gekomen zijn?

— Dat weet ik niet, heer, maar ik weet zeker dat ik mij niet vergis.

Raffles wierp Charly een vluggen blik toe.

Hij was er zeker van, dat de jonge Armenische zich vergiste.

Het was immers ondenkbaar dat een Turk van zoo-verren afstand, en die tot een gevaarlijke bende behoorde, naar Londen zou zijn gekomen.

Hij legde kalmeerend zijn hand op de schouders van de jonge Armenische en zeide:

— Ik beloof je dat ik onderzoek zal doen, Sonja! Ben je nu tevreden? Wij zullen dien man opsporen en hem onschadelijk maken!

— Ik dank u, heer, riep Sonja op hartstochtelijken toon.

Zij bukte zich en wilde een kus op de hand van Raffles drukken, maar deze hief haar snel weder op en geleidde haar weer naar de auto.

Hij hielp haar instappen, en deed het portier dicht na nog eenige woorden met haar te hebben gewisseld

en nadat ook de beide dienstmaagden waren heengegaan.

Toen de auto wegreed, zag Raffles het bleeke gezichtje van de Armenische dicht tegen de ruit gedrukt, pogend om hem zoo lang mogelijk met haar blik vast te houden.

Raffles keek de auto eenigen tijd onbeweeglijk na.

Toen wendde hij zich hoofdschuddend naar Charly.

— Overspannen! zeide hij op zachten toon. Zij is deze soort muziek nog niet gewend en schijnt er erg door te worden aangegrepen.

— Dat moet wel! Het komt mij ten minste zeer onwaarschijnlijk voor, dat een van die kerels zoo maar eensklaps naar Londen zou zijn komen overwaaien.

— Zeg maar gerust dat het onmogelijk is, Charly!

De toekomst zou helaas maar al te spoedig aan het licht brengen, dat Raffles zich ditmaal vergiste.

HOOFDSTUK III.

Omer Ihsan, de Turk.

De man die zoeven bij het portier van de auto had gestaan had zich snel verwijderd.

Hij was tamelijk sjofel gekleed.

Zijn gelaat vertoonde de bruine huidskleur van de Zuidelijke volken.

Zijn oogen waren zwart en schitterden als karbonkels onder het laage voorhoofd.

De man liep snel voort, telkens een blik achter zich werpend.

Toen riep hij een huurauto aan.

Van de plek waar de wagen stilstond kon men nog juist den helder verlichten ingang van het theater onderscheiden.

De man trad op den chauffeur toe en vroeg op gedempten toon:

— Zie je die auto daarginds voor den ingang van den schouwburg?

De chauffeur knikte bevestigend.

— Houd die goed in het oog! en volg haar waarheen zij ook gaat!

De chauffeur wierp den vreemdeling een wantrouwend blik toe.

Blijkbaar stond zijn uiterlijk hem niet erg aan en vreesde hij voor geldelijk nadeel.

De man scheen zijn gedachten te raden.

hij stak de hand in den zak en haalde er een handvol goudstukken uit, waarvan hij den chauffeur er een in de hand duwde.

— Je zult je niet te beklagen hebben als je doet wat ik zeg, vervolgde hij. Neem dit vast op afrekening! Als die coupé voor het een of ander groote huis stilsthoudt, moet je niet stilstaan, maar vlug doorrijden. Vlug wat, want zij rijdt reeds weg.

De chauffeur tikte aan zijn pet.

De vreemdeling stapte in de auto en deze stelde zich dadelijk in beweging.

De achtervolging van de fraaie coupé was begonnen.

De tocht duurde langer dan een uur.

Eindelijk hield de coupé stil voor een fraaie villa aan de Hampstead Road.

De chauffeur van de huurauto, die den wagen geen oogenblik uit het oog had verloren, matigde aanstonds zijn vaart, de ander, binnen, boog zich eenigszins voorover en kon bij het schijnsel van een lantaarn duidelijk het nummer van het huis lezen.

Hij noteerde het vlug.

Hij liet de auto nog een paar honderd meter doorrijden en klopte toen op de voorruit.

De huurauto stond stil.

De man keerde zich om en keek door het achterruitje.

Hij zag juist, hoe een der dienstmaagden met behulp van een sleutel het hek opende hetwelk den kleinen voortuin afsloot en daarop haar meesteres behulpzaam was bij het uitstijgen.

Spoedig daarop reed de coupé langzaam weg.

Blijkbaar bracht de chauffeur haar naar de garage.

De man in de huurauto wachtte tot hij het hek weder had zien sluiten en stapte toen uit.

Hij trad op den chauffeur toe en vroeg:

— Hoe heet deze straat?

— Het is de Hampstead Road, Sir!

De man noteerde ook dezen naam zorgvuldig en zeide toen:

— Dit is zeker een der voorsteden van Londen?

— Ja Sir, een van de Noordelijkste.

— Ik dank je; breng mij nu maar weder naar — laat eens zien — naar de King Charlystreet. Weet je die te vinden?

— Is het bij de Tower Bridge, Sir?

— Juist! Maak wat voort want ik ben gehaast.

Hij stapte weder in de auto en reed snel weder weg.

Al weder duurde het bijna een uur voor zij stil hield aan het begin van de King Charlystreet.

De vreemdeling stapte uit en duwde den chauffeur nogmaals een goudstuk in de hand.

— Dat is zeker wel voldoende? vroeg hij.

— Het zal wel gaan, mijnheer, antwoordde de chauffeur grinnikend. Voor dat loon zult gij altijd over mij kunnen beschikken.

De chauffeur liet het goudstuk in zijn zak glijden en de auto reed weg.

De vreemdeling wachtte tot zij geheel uit het gezicht verdwenen was en liep toen met groote stappen verder.

Hij volgde een aantal straten die hoe langer hoe nauwer en morsiger werden en hield eindelijk stil voor de deur van een klein wijnhuis in een nauwe straat, die op de Theemskade uitliep.

Zij was slechts zeer spaarzaam verlicht en de bestrating was allerellendigst.

Het was juist half twee in den nacht toen de man de kruk van de deur omdraaide en de laage, bedompte gelagkamer binnentrad.

Er bevonden zich slechts weinige personen, die zonder uitzondering wijn dronken.

Blijkbaar waren het allen vreemdelingen, meeren-deels matrozen uit zuidelijke landen.

De man die zooveen binnentreden was, nam niet

de minste notitie van hen en trad regelrecht op den kroegbaas toe, een grooten kerel met een ruw gelaat en kleine gluiperige oogen.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, boog zich over de toonbank en vroeg toen:

— Is Mary hier nog?

De kroegbaas knikte bevestigend.

— En Black Devil?

— Die is er ook nog, bromde de man achter de toonbank. Zij schijnen het over een goede zaak te hebben daar beneden. Moet je hen spreken?

— Aanstonds! Zijn er nog meer beneden?

— Alleen Hegardy.

— Dat is voldoende, zeide de vreemdeling. Waarschuw hen dat ik kom!

De kroegbaas bukte zich achter zijn toonbank en greep het eind van een soort spreekbuis.

Toen zeide hij op zachten toon, na zijn mond zoo dicht mogelijk bij den hoorn te hebben gebracht:

— Daar is Omer Ihsan! Hij moet jullie over een dringende zaak spreken!

Hij wachtte even en toen verscheen zijn gemeene kop weder boven de toonbank.

— Ik heb je aangediend, zeide hij. Zij verwachten u.

Omer Ihsan knikte even en slenterde toen met de handen in de zakken naar een lage vervelooze deur in een der achterste hoeken van de gelagkamer.

Hij opende ze en bevond zich nu in een smalle gang die slechts door een klein gasvlammetje verlicht werd.

Aan het einde van deze gang drong een zwak lichtschijnsel naar binnen, door een stoffig raam, afkomstig van een lantaarn op een kleine binnenplaats.

Ihsan liep de gang bijna ten einde totdat hij een luik bereikt had.

Hij stampte eenige malen op eigenaardige wijze op dit luik en wachtte toen geduldig.

Eenige oogenblikken later werd het luik voorzichtig op een kier geopend.

Dadelijk werd de gang verhelderd door een lichtstraal, afkomstig van een sterke electrische lantaarn, die voor de kier van het luik werd heen en weer bewogen.

De lichtstraal scheen even rond te zoeken en bleef toen rusten op het gelaat van den bezoeker.

Ihsan knipte met zijn zwarte oogen in het felle licht en zeide toen op ongeduldigen toon:

— Nu zal je me toch wel herkend hebben, Hegardy! Laat mij er spoedig in, want ik heb iets gewichtigs mede te deelen.

— Aanstonds! zeide een rauwe stem, die van onder den grond scheen te komen.

Het luik werd verder geopend en vastgezet met een ijzeren stang.

In de opening was nu het hoofd van een man zichtbaar met rood, kortgeknipt haar, en het einde van een steile houten trap.

Ihsan begon deze trap af te dalen, nadat de man dien hij als Hegardy had aangesproken, ruimte voor hem had gemaakt.

Na een tiental treden te zijn afgegaan, bevond hij zich in een vrij ruimen kelder.

Aan het einde daarvan bevond zich een deur die half openstond.

Een ruwe stem vroeg:

— Voor den duivel! waar blijf je toch, Hegardy? Breng je Ihsan mede of niet.

— Ik kom, antwoordde deze.

De beide mannen traden op de deur toe en bevonden zich spoedig daarop in een vertrek dat tamelijk helder verlicht werd door een paar gasvlammen.

In het midden stond een ruw-houten tafel, vol wijn en whiskyvlekken, en waaromheen een dertigtal rieten stoelen geschaard stonden.

Op dit oogenblik echter waren er maar twee van die stoelen bezet.

Op een er van zat de man, die den bijnaam van Black Devil droeg!

Wel zelden was een bijnaam met zooveel recht gegeven, want de chef van de misdadigersbende, die hier zijn hoofdkwartier had, was niet alleen zwart, maar hij zag er ook als een duivel uit.

Hij had een smal scherp geteekend gezicht, waarin twee boosaardige, fonkelende oogen schitterden, over-

welfd door dikke gitzwarte, en van den neuswortel schuin omhooglopende wenkbrauwen.

Zijn mondhoeken waren omlaag getrokken en daarvandaan tot aan de neusvleugels liepen twee groeven.

Als de dunne bleeke lippen vaneen gingen, zag men een rij schitterende witte spitse tanden als van een roofdier.

Het gitzwarte hoofdhaar, kort geknipt, daalde in een punt tot dicht boven de wenkbrauwen neer.

Naast hem zat een nog jonge vrouw, die men misschien bevallig had kunnen noemen, als er soms in haar oogen geen blik was gekomen, die haar lagen hartstocht verried.

Zij had prachtig blond haar en diep blauwe oogen.

De jonge vrouw was gekleed in een chique wandeltoilet, dat in deze walgelijke omgeving een zeer zonderlingen indruk maakte.

Zij rustte met de kin in de fijne handen en keek Ihsan nieuwsgierig aan.

— Wees welkom, zoon van Mohamed! aldus begroette Black Devil den Turk. Neem plaats, schenk je een beker van dit vocht in en vertel mij aanstonds wat je op dat late uur tot mij voert! Als het een goede zaak geldt, dan is de aanvoerder van de Wolven steeds een en al oor.

De Turk nam plaats, en schonk zich een groot glas whisky in, met volkomen terzijdestelling van de wetten der Koran, die aan al de Mahomedanen het gebruik van sterken drank ten strengste verbiedt.

Hij sloeg het glas in een teug naar binnen, keek Black Devil een oogenblik scherp aan en zeide toen:

— Ik heb een gemakkelijke zaak voor jullie, waarmee een paar duizend pond te verdienen is!

HOOFDSTUK IV.

Een laaghartig plan.

Dadelijk spitsten Black Devil, Mary en Hegardy de ooren.

— Doe de deur dicht, beval het bendehoofd op zachten toon.

Hegardy stond op en gehoorzaamde.

Zoodra hij weder bij de tafel was komen zitten, hernam Black Devil:

— Laat eens hooren wat het is, vriend Turk! Je bent nog niet lang bij onze internationale bende van de Wol-

ven, maar ik heb je reeds leeren waardeeren als een zeer bruikbaar man.

De Turk boog gevleid en antwoordde:

— Het is in een paar woorden mede te deelen, chef, antwoordde hij.

Hij dacht even na, en vervolgde toen in tamelijk goed Engelsch:

— Ik behoef je zeker niet te zeggen hoe wij, Turken, tegenover die vervloekte Armeniërs staan. Zij berokke-

nen ons overal waar zij maar kunnen schade, en zij hebben ons een eeuwig haat gezworen!

— Ja, ja, evenals het schaap aan den wolf, riep Black Devil met een grijnslach uit, zoodat zijn witte tanden zichtbaar werden, maar ga voort en kom ter zake!

— Omstreeks een jaar geleden was ik betrokken bij een kleine onderneming aan de kust van de Zwarte Zee, waarin de villa van een zekeren Bastides, een rijken Armeniër, het hoofdmotief vormde! Allah was ons goed gezind en wij slaagden er in bijna al het adderen-gebroed uit te roeien, den buit te overmeesteren en het nest in brand te steken! Maar in een ding konden wij niet slagen! Een der dochters van Bastides wist met twee van haar dienstmaagden te ontkomen!

— Hoe was dat mogelijk? riep Mary nieuwsgierig zonder een spoor van medelijden in haar zachte blauwe oogen.

— Dat was mogelijk, omdat zich een vervloekte vreemdeling, dien het toeval ons pad deed kruisen, met de zaak bemoeide!

— Een maar! riep Black Devil verwonderd uit.

Slechts een! Maar hij leek wel met bovenaardsche macht begiftigd te zijn, want hij wist zich een weg door ons heen te banen en met Sonja Bastides te ontkomen!

— Was dat de naam van de eenige dochter, die gij hebt gespaard? vroeg Mary, terwijl zij haar oogen vragend op den Turk vestigde.

— Zoo heette zij!

— En voor wie was dat boutje eigenlijk bestemd geweest, vroeg Hegardy nu, want ik veronderstel dat gij ook haar wel aanstonds gedood zoudt hebben, als zij niet voor een bepaald doel in leven had moeten blijven!

— Dat heb je goed geraden, Hegardy, hernam Omer Ishan bedaard. Die bijzonderheden doen er echter weinig toe! Ik kan je echter wel zeggen, dat mijn meester, Mouzaffar Efrim, een zeer rijk Turksch koopman, dien onbekenden Engelschman een doodelijken haat heeft gezworen — en dat ik in dat opzicht weinig voor hem onderdoe!

— Was het een Engelschman? vroeg Black Devil verbaasd.

— Daaraan valt niet te twifelen. Hij riep in de hitte van het gevecht een paar hartige Engelsche vloeken! En als iemand in zulk een staat van opwinding vloekt dan doet hij het steeds in zijn moedertaal!

— Wel, wel, dat is een zeer romantisch verhaal, zeide Mary met haar zachte, sleepende stem, terwijl zij de

toppen van haar goed onderhouden handen bekeek.

— Heel romantisch! bevestigde Black Devil. Ik begrijp alleen maar niet heel goed, in welk verband die geschiedenis kan staan met je komst hier.

— Dat zul je aanstonds vernemen! Ik heb Sonja Bastides geen twee uur geleden gezien!

— Wat zeg je daar, riep Black Devil verrast uit. Zit zij hier in Londen?

— Ja! Een paar dagen geleden zag ik toevallig een vrouw, die ik aanstonds meende te herkennen! Zij stapte toen echter in een fraaie auto en ik was zoo overbluft dat ik er niet aan dacht, haar te volgen! Men zegt wel eens dat de Turken zeer lui zijn, maar zij zijn ook zeer geduldig. Vele avonden achtereen stelde ik mij op in de buurt van de groote theaters. Hedennacht was het toeval mij gunstig, maar ik verzeker jullie dat ik het desnoods een vol jaar had uitgehouden!

— Je hebt haar gezien? vroeg Mary.

— Ja, zij kwam uit de opera.

— Alleen?

— Neen, zij had twee dienstmaagden bij zich en ik meen dat zij ook vergezeld werd door een heer!

— Haar redder misschien?

— Dat weet ik niet, want een half jaar geleden heb ik hem slechts in het donker gezien en tijdens een handgemeen! En vannacht maakte ik spoedig dat ik wegkwam toen ik zag dat zij mij had herkend!

— En wat is nu je plan? vroeg Black Devil, die vol aandacht had toegelusterd.

— Dat zal ik je zeggen! Ik wil mij en Mouzaffar Efrim niet alleen bloedig wreken, maar ik wil bovendien een goeden slag slaan!

— En hoe denk je dat laatste te doen?

— Door haar te ontvoeren en haar als slavin in Klein-Azië aan een rijk heer te verkoopen!

Een oogenblik heerschte er zwijgen.

De blauwe droomerige oogen van Mary hadden slechts even geschitterd, maar voor het overige was haar gelaat geheel onbewogen gebleven.

Black Devil scheen na te denken.

Hegardy scheen zijn instemming met het plan te willen uiten door zich opnieuw een vol glas whisky in te schenken, en het in een enkelen teug te ledigen.

De aanvoerder was de eerste die weder sprak.

— Waarom kom je ons dat eigenlijk vertellen, vroeg hij langzaam.

— Omdat ik het alleen niet kan opknappen. Ik heb de hulp van Mary nodig.

— Mijn hulp? vroeg de jonge vrouw.

— Zeker! Natuurlijk zou mijn plan dadelijk mislukken als ik daar kwam aanbellen en een der dienstmaagden zou mij de deur openen! Het moet slim worden overlegd want ik weet zeker dat de Armenische mij herkend heeft, en zij zal haar maatregelen wel hebben genomen! Ik ben echter bereid een groot gedeelte van de koopsom af te staan als betaling voor jullie moeite.

— En hoeveel denk je dat voor haar zou betaald worden?

— Minstens twee duizend Turksche ponden! De Armenische vrouwen zijn zeer gezocht in de harems van mijn rijke landgenooten, vooral in Klein-Azië!

— Dan is zij zeker zeer mooi?

— Zij is buitengewoon schoon, antwoordde Ihsan kortaf.

— En waarheen zou jij haar willen voeren?

— Naar Smyrna! Daar is een groote markt in blanke slavinnen!

— Mag dat dan? vroeg Mary nieuwsgierig.

— Het heet verboden te zijn, maar als je de Turksche zedenpolitie kende, dan zou je je niet verbazen, als ik je zeg, dat er met dat verbod telkens opnieuw de hand wordt gelicht. De slavenmarkt te Smyrna wordt bijna even openlijk gedreven als drie duizend jaar geleden in het oude Rome.

— En wonen daar vele rijke Turken, vroeg Hegardy.

— Zeer veel! Bovendien komen er ook viermaal per jaar afgezanten van de rijke Turksche heeren uit verschillende steden in Klein-Azië, om namens hun lastgevers schoone vrouwen te Smyrna te koopen.

— Het plan lijkt mij niet kwaad, mompelde Black Devil.

— Het is voortreffelijk, voegde Mary er met haar zachte stem aan toe.

— Het is schitterend! riep Hegardy vol geestdrift uit. Op die wijze kun je niet alleen aan je wraakzucht voldoen, maar wij kunnen er een mooi sommetje mede verdienen! Het spreekt vanzelf dat alle risico voor jou zou zijn, Ihsan! voegde hij er waarschuwend aan toe.

— Ik neem alle slechte kansen gaarne voor mijn rekening, riep de Turk uit. En ik dank Allah dat hij mij heeft ingegeven, mij te Constantinopel aan te sluiten bij een internationale bende, die mij spoedig hierheen zond.

— En wat moeten wij nu doen? vroeg Mary.

— Dat zal ik je zeggen! Je kleed je morgen eenvoudig, maar netjes aan, zooals je wel eens meer doet, wanneer je op het gemoed moet werken van rijke ezels en je begeeft je naar een mooi, tamelijk groot huis in

Hampstead Road. Wacht, ik heb het adres opgeschreven.

Hij haalde het papiertje uit zijn zak waarop hij het adres had genoteerd en overhandigde het aan de jonge vrouw.

— En wat dan?

— Dan zet je je oogen en ooren goed open en komt mij naderhand vertellen, hoe het daar in huis toegaat, hoeveel bedienden er zijn, of er een waakhond is, waar de slaapkamer zich bevindt en zoo voort! Dan maakt je bij het heengaan een wasafdruk van de buitendeur en de rest is kinderwerk!

— Maar onder welk voorwendsel moet ik haar bezoeken?

De Turk haalde de schouders op.

— Ik denk toch wel, dat ik dat aan je eigen vindingrijkheid kan overlaten, hernam hij. Zeg haar b.v. dat je veel gehoord hebt van haar liefdadigheidszin, en dat je hoopt dat zij je aan werk kan helpen. Als de bedienden je ingetogen gezicht zien, zullen ze geen oogenblik aarzelen, je bij haar toe te laten.

— Maar— als je er niet kunt binnendringen, waarom zou je haar dan niet eenvoudig doodden, in plaats van die lange reis naar Turkije te maken, vroeg Mary, zonder dat er een spier op haar gezicht bewoog.

— Omdat mijn wraak dan niet voldaan zou zijn, antwoordde de Turk op somberen toon. Ik wil haar vernederen — ik wil haar door het stof sleuren. Zij is een Armenische van hooge geboorte, die een Engelsche kostschool bezocht heeft en de slavernij in een harem zal erger voor haar zijn dan de dood. En nu genoeg hiervan! Wil jullie mij helpen?

— Natuurlijk willen wij dat! riepen alle drie de anderen bijna te gelijkertijd uit.

— Dat wil zeggen, ging Black Devil voort, wij zullen je helpen om haar te schaken en als het noodig is de bedienden onschadelijk maken, maar de rest laten we aan jou over. Ik doe er geen stap voor buiten Londen als je dat maar bedenkt.

— Dat is ook niet noodig, vervolgde de Turk. Als ik haar eenmaal in de auto heb, sta ik voor het overige in.

Omer Ihsan stond op.

Zijn donkere oogen fonkelden.

— Ik ga nu heen om alles voor onze onderneming in orde te maken. Als het kan moet reeds morgenavond de zaak beklonken zijn!

Daarop wendde hij zich tot de jonge vrouw en vervolgde:

— Je moet morgen even voor de lunch gaan — ik verwacht je om twee uur bij me om mij den uitslag van je onderzoek mee te deelen!

Hij knikte Black Devil en Hegardy toe en verliet door een tweeden geheimen uitgang, die in een smerige steeg uitkwam, het dievenhok.

HOOFDSTUK V.

De ontvoering.

Den volgenden avond omstreeks half twaalf keerden Raffles en Charly terug van een bezoek aan de Windsor Club.

Nadat zij zich van hun overjassen ontdaan hadden, begaven zij zich naar de kleine eetzaal, waar zij meestal des avonds een klein souper plachten te gebruiken als zij niet op een of andere nachtelijke onderneming uit waren of een partij bezochten.

Gaston die bij dergelijke gelegenheden steeds vooruit gewaarschuwd was, zette dan een koud souper gereed, terwijl Charly zelf fungeerde als opperhofschenker, zoals hij zichzelf lachend noemde.

Toen Raffles plaats nam onderdrukte hij met moeite een geeuw.

— Het was weer eens buitengewoon vervelend, zeide hij. Als het lidmaatschap van die deftige Club mij niet zoo zeer te stade kwam bij mijn kleine ondernemingen, dan had ik het zeker al lang opgezegd!

Charly kwam lachend naderbij met in iedere hand een flesch Ale, zijn lievelingsdrank.

— Ik moet erkennen dat het inderdaad vanavond een weinig langdradig was. De oude heeren schijnen er hoe langer hoe ouder te worden en de jonge worden te vlug oud.

— Baxter vooral was weer vreeselijk met zijn verhalen over zijn successen als hoofdinspecteur van politie!

Charly keerde weer terug naar het buffet om glazen te halen.

Toen hij terugkeerde vroeg hij als terloops:

— Heb je reeds bericht gehad van Sonja Bastides? Raffles glimlachte.

— Ik heb dat bericht niet afgewacht!

— Je hebt haar dus reeds een bezoek gebracht? riep Charly uit, verrast en verheugd tevens.

— Neen, dat niet — ik heb echter Henderson reeds van morgen naar haar toe gezonden met een klein briefje, waarin ik haar vroeg of zij zich reeds hersteld had van de kleine zenuwaandoening waarvan zij gisteravond het slachtoffer was.

Charly schudde zachtjes het hoofd.

Toen zeide hij:

— Nu, het is in ieder geval beter dan niets. En kwam Henderson niet met een boodschap terug?

— Ja, en met een vrij zonderlinge! Zij vroeg namelijk niets meer of minder dan een direkte telefonische aansluiting tusschen onze beide huizen!

— Dus zij wist nu wie je bent, riep Charly verrast uit.

Raffles knikte bevestigend.

— Zij moet het al een paar maanden geweten hebben, maar zij was veel te bescheiden om het mij te laten merken, nu ik het haar niet zelf had medegedeeld. Het schijnt dat men mij haar eens heeft aangewezen, natuurlijk niet wetende, dat wij elkaar tamelijk goed kenden! Ik behoef je niet te zeggen, hoe zeer ik dat in haar gewaardeerd heb! Maar die schrik van gisteren schijnt haar geheel en al overstuurd te hebben gemaakt. Zij zeide mij in dat briefje dat zij het niet langer kon verzwijgen, dat zij wist haar leven aan Lord Aberdeen te danken te hebben, en dat zij nog steeds door een vreeselijke onrust verteerd werd.

— En daarom die direkte telefoonleiding?

— Daarom alleen!

— Zeker om je te kunnen waarschuwen, als zij meent in gevaar te zijn?

— Natuurlijk!

Onder het spreken hadden de beide vrienden zich aan tafel gezet.

De maaltijd was bijna geëindigd, toen de beide vrienden elkaar verrast aanzagen.

In de aangrenzende bibliotheekzaal was de telefoon overgegaan.

Raffles stond op.

Door de deur, die hij open liet staan, kon Charly zien hoe Raffles naar het toestel ging en den hoorn van den haak nam.

Op zijn beurt stond hij op en kwam naast Raffles staan.

— Met wie spreek je? vroeg hij zachtjes.

— Met Sonja. antwoordde Raffles. Zij wil misschien

het toestel eens probeeren... maar stil eens... Goede God! wat gebeurt daar ginds? Haar stem heeft een doodelijk verschrikten klank... Wat gebeurt er tóch Sonja? Wat zeg je?... Zijn er vreemdelingen in je huis binnengedrongen?... Maar stuur dan toch den hond op hen af... Wat... is het dier dood?...

Charly wierp een verschrikten blik op het gelaat van zijn meester.

Het was zeer bleek en op vreeselijke wijze vertrokken.

Ofschoon hij op eenigen afstand van het toestel stond, hoorde hij een luiden gil — en daarmee was alles uit.

Raffles riep nog verscheidene malen in het toestel, maar hij kreeg geen gehoor meer!

— Wat is er toch gebeurd? vroeg Charly, terwijl hij naderbij kwam en zijn hand op Raffles' arm legde.

— Er moet daar ginds iets vreeselijks zijn voorgevallen! antwoordde Raffles op doffen toon. Er zijn vreemdelingen in de villa van Sonja binnengedrongen en de hond is dood — vermoord waarschijnlijk.

— Dus — dan was de vrees van de arme jonge vrouw toch niet ongegrond, riep Charly uit.

Raffles klemde de vuisten zoo dicht, dat de nagels in het vleesch drongen.

— Je hebt gelijk, zeide hij toen op doffen toon, en ik zal het mij zelf nooit vergeven dat ik haar waarschuwing in den wind heb geslagen. Maar wij staan als twee oude wijven onzen tijd te verbeuzelen, wij moeten niet praten maar handelen!

Hij schakelde de huistelefoon in en belde Henderson op.

— Kom onmiddellijk met de snelste auto voor, Henderson, en steek je revolver bij je. Er dreigt ernstig gevaar!

Daarop wendde hij zich tot Charly en riep:

— Kom mede! er is geen tijd te verliezen.

De beide mannen snelden het vertrek uit en trokken in de vestibule hun jas aan.

Daarop voorzagen zij zich van hun revolvers en ten slotte ging Raffles den prachtige Belgischen herdershond los maken, die reeds gerust in zijn hok lag te slapen en die hem reeds meermalen goede diensten had bewezen bij het volgen van een spoor.

Zacht blaffend en kwispelstaartend sprong het schoone dier om de beide mannen heen.

Blijkbaar begreep de hond dat men op zijn diensten rekende.

Toen de beide vrienden de villa verlieten, stond

Henderson reeds met een der grootste en snelste wagens voor de deur te wachten.

— Naar Hampstead Road, Henderson, riep Raffles hem toe. Naar de villa van de Armenische! Er is haar een groot ongeluk overkomen. Rijd zoo snel je rijden kunt.

De beide mannen stapten in en de auto zette zich in beweging.

Raffles had het hoofd in de handen begraven.

Nu en dan klonk er een zacht gekreun uit zijn borst.

— Als haar ook maar een haar op het hoofd gekrenkt wordt — wee dan dengeen die zich aan haar vergrepen heeft, riep hij op woesten toon.

— Maar wie zouden het anders geweest zijn dan die Turken, van wie je mij verteld hebt!

— Daar twijfel ik ook niet aan, hernam Raffles.

— Misschien komen wij nog niet te laat, zoo trachtte de jonge man hem te troosten.

Raffles haalde ongeduldig de schouders op.

— Natuurlijk zullen wij te laat komen, riep hij uit. Henderson rijdt als de duivel en toch zal de auto minstens een half uur noodig hebben om den weg naar Hampstead af te leggen.

Het overige van den tocht spraken de beide mannen weinig meer.

Charly begreep wat er in het gemoed van zijn vriend moest omgaan.

Hij wist dat hij zichzelf te dikwijls zelfverwijten deed omdat hij niet geluisterd had naar de angstige waarschuwing van de jonge Armenische.

En toch — wat had Raffles anders kunnen doen?

De tocht duurde juist een half uur.

Raffles wachtte niet eens tot de auto stilstond, maar opende het portier en sprong op den weg, op den voet gevolgd door Bram, den wolfshond.

Hij stormde langs het smalle tuinpad naar de voordeur.

Daar hij een sleutel bezat van de villa kostte het hem weinig moeite de deur te openen.

De groote vestibule was in duisternis gehuld maar zij baadde in het licht, zoodra Raffles den schakelaar had omgedraaid.

Het was doodstil in het geheele huis.

Charly was nu ook binnengeleden.

De beide mannen stonden eenige oogenblikken stil en begonnen dan snel overal de deuren te openen en het licht te ontsteken, met de revolver in de vuist.

Nergens liet zich een levend wezen zien.

Toen stormden de beide mannen de trap op, steeds door den hond vergezeld.

Zij bereikten nu de eerste verdieping, waar zich de kleine ontvangstkamer, een boudoir en nog eenige andere vertrekken bevonden.

De deur van de ontvangkamer, die op de gang uitkwam, stond open en een helder licht straalde naar buiten.

— Daar! riep Charly uit, terwijl hij wees naar het beweginglooze lichaam van een vrouw, dat midden in het vertrek op den vloer lag.

Raffles knielde het volgende oogenblik naast haar neder.

Het was een van de dienstmaagden van Sonja Bastides!

Zij was bewusteloos.

Haar handen waren op haar rug bijeengebonden en een dikke doek was haar om den mond gebonden.

Haar prachtige zwarte haren waren los geraakt, blijkbaar in een hevige worsteling en een dun straaltje bloed, dat reeds gestolten was, teekende zich op het blanke voorhoofd af, als een rechte roode lijn.

— Maak de touwen los, Charly, beval Raffles kortaf.

De jonge man gehoorzaamde, terwijl Raffles het fleschje met vlugzout te voorschijn haalde, dat hem zelden verliet, en hield het de bewusteloze vrouw onder den neus.

Slechts eenige seconden waren voorbijgegaan, toen de dienstmaagd langzaam de oogen opsloeg en een verwilderden blik om zich heen wierp.

Toen bleven zij op Raffles gevestigd.

Zij greep zijn arm en riep op sidderenden toon:

— Zij zijn hier geweest, heer. Het was verschrikkelijk! Zij hebben mij willen dooden!

— Je meesteres is dus ontvoerd?

De dienstmaagd knikte, terwijl zij het gelaat met beide handen bedekte.

— Waar is Mara?

— De meesteres had haar verlof gegeven om zich eenige nieuwe kleedingstukken te gaan koopen, heer.

Raffles stond op, met een uitdrukking van vreese-lijke woede en ontembare vastberadenheid op het gelaat.

Hij balde dreigend de vuist tegen een onzichtbaren vijand en siste tusschen de tanden:

— Laten zij zich voor mij in acht nemen. Ik zal geen medelijden kennen!

Daarop wendde hij zich tot de dienstmaagd en zeide:

— Vertel mij zoo kort mogelijk wat er geschied is — iedere seconde is kostbaar!

Het arme meisje verzamelde met moeite haar gedachten en begon toen:

— Wij zaten hier in de ontvangkamer, heer. Mara was juist een uur geleden heengegaan. Mijn meesteres vermaakte zich met de gramoffoon en de nieuwe platen welke gij haar dezer dagen ten geschenke hebt gegeven. Plotseling hoorden wij een doffen knal, juist als van een wind die stootte. Mijn meesteres keek verschrikt op, maar voor zij iets had kunnen zeggen ging de deur open en traden er drie gemaskerde mannen binnen. Maar een daarvan herkende ik aanstonds aan zijn bruine gelaatskleur en den eigenaardig gevormden dolk dien hij in de hand had. Het was Omer Ihsan, daarop zou ik wel een eed durven doen! Sonja riep om den hond, maar het dier kwam niet — blijkbaar hadden de schurken het arme beest zooeven neergeschoten.

Raffles had met een somberen blik in zijn oogen toegeluisterd.

Hij scheen door ongeduld verteerd te worden.

— Wat geschiedde er toen, vroeg hij op doffen toon.

— Ik sprong aanstonds op, heer, en vloog den vervloekten Turk te gemoet! Ik wilde het leven van mijn meesteres met het mijne verdedigen! Wij worstelden, maar de schurk wondde mij met zijn dolk aan het voorhoofd. Ik gevoelde dat ik het bewustzijn ging verliezen, maar ik kon nog zien dat de beide andere ellendingen zich op Sonja geworpen hadden en haar weerloos trachten te maken. Mijn arme meesteres gilde als radeloos. Zij wist evenwel met een bovenmenselijke krachtsinspanning in haar boudoir te snellen en de deur dicht te werpen. Ik begreep dat zij u telefonisch wilde waarschuwen, maar tevens dat dit geen nut zou hebben! Inderdaad — de twee bandieten rukten de deur open en overweldigden haar, terwijl zij stond te telefoneeren. Zij brachten haar hier weder binnen en toen verloor ik het bewustzijn!

— En — kunt gij volstrekt niet voorstellen hoe het mogelijk is dat de schurken hier zijn binnengedrongen, zonder dat hun de deur geopend is.

— Zij moeten een valschen sleutel gehad hebben, heer.

— Maar voor den duivel! hoe kwamen zij daar aan, riep Raffles op woesten toon uit.

— Ik weet het niet, heer, antwoordde de dienstmaagd sidderend.

Raffles wist zich met alle macht te beheerschen en tot kalmte te dwingen.

Zijn stem had bijna haar gewonen klank herkrege toen hij vroeg:

— Is hier vandaag bezoek geweest?

— Ja heer! Voor het uur van de lunch is hier een jonge vrouw geweest.

— Kende gij haar?

— Ik had haar nooit gezien!

— Wat kwam zij doen?

— De voorspraak vragen van onze meesteres! Zij zocht naar werk!

— Het is duidelijk! bromde Raffles in zichzelf. Er valt niet aan te twijfelen, die onbekende vrouw was in het komplot! Zij heeft de woninginrichting eens goed opgenomen, bij het heengaan een wasafdruk van het slot van de buitendeur gemaakt.

HOOFDSTUK VI.

Plannen.

— Wij moeten met het feit rekening houden, dat Sonja ontvoerd is, dat de ellendelingen ons ruim een half uur voor zijn, en dat wij volstrekt niet weten waarheen zij zich begeven hebben, hernam Raffles.

Hij wierp langzaam een blik om zich heen.

Toen bleven zijn blikken gevestigd op de kleine tafel, waarop de phonograaf stond.

Aan een van de hoeken hing een stuk fijn geweven doek.

Raffles nam het er af.

Er verscheen een glans van hoop in zijn oogen.

— Is dit stuk niet afkomstig van de sjawl van uw meesteres? vroeg hij toen, terwijl hij het flard aan de dienstmaagd liet zien.

— Ja heer, antwoordde deze aanstonds, mijn meesteres droeg deze sjawl vanavond; toen de schurken haar wegvoerden is zeker een slip er van achter den rand van de tafel blijven haken.

— Dat is misschien een groot geluk, hernam Raffles. Wij hebben nu iets om den hond lucht van te geven!

Hij vouwde het stukje van het weefsel zorgvuldig op en stak het in zijn binnenzak.

Toen dacht hij even na en trad het boudoir binnen.

Charly was hem gevolgd.

— Wat ga je doen? vroeg hij.

— Naar de stations telefoneeren, antwoordde Raffles. Ik kan niet aarzelen, — ik moet alles op het spel zetten om haar te redden!

En nu gaf Raffles aan het Victoria Station kennis van de ontvoering der jonge Armenische met een korte maar duidelijke persoonsbeschrijving van de jonge vrouw zoowel als van haar schaker, met dringend verzoek om deze mededeeling aanstonds naar alle Londensche stations door te telefoneeren en hem dadelijk

bericht sturen, als er zich verdachte reizigers voor het loket mochten vertoonen. De politie moest ook onmiddellijk gewaarschuwd worden teneinde den Turk dadelijk te kunnen aanhouden zoodra hij zich vertoonde.

Charly had zwijgend toegeluisterd.

— Denk je dat het iets geeft? vroeg hij, toen Raffles het toestel weder neerlegde.

— Dat weet ik niet, maar ik mocht het toch niet nalaten. Het is immers niet uitgesloten dat zij zullen trachten Sonja in een andere Engelsche stad in veiligheid te brengen.

Charly schudde het hoofd.

— Ik voorzie heel iets anders! zeide hij op somberen toon.

— Wat dan, vroeg Raffles zachtjes.

— Zij zullen haar misschien vermoorden, of nog erger — zij zullen haar misschien opsluiten in een van die afschuwelijke huizen langs de Theemskade — Je weet wel wat ik bedoel — dat zou voor haar nog vreeselijker zijn dan de dood!

Raffles drukte beide handen tegen zijn slapen.

Zijn gelaat was nu werkelijk vreeselijk om aan te zien.

— Als dat zoo mocht zijn, zeide hij met trillende lippen, dan zweer ik Omer Ihsan met deze eigen handen te wurgen!

Hij liep zwijgend eenige malen op en neer in het vertrek als een tijger in zijn kooi en bleef toen weder voor het tafeltje met de gramoffoon stilstaan.

Plotseling bukte hij zich voorover en bekeek het toestel wat nauwkeuriger.

Toen wendde hij met een ruk het hoofd op naar de dienstbode die met bleek gelaat op eenigen afstand stond, nog steeds met de ontzetting over wat zij gezien had in de donkere bruine oogen.

— Waren de platen ongebruikt, die je meesteres op dit toestel gezet heeft?

— Een paar ervan, heer! Wij vermaakten er ons mede onze eigen stem in het toestel te hooren en Sonja was juist voornemens mij te vragen een onzer vaderlandsche liederen in den hoorn te zingen!

Raffles liet de dienstmaagd nauwelijks uitspreken.

Hij nam zorgvuldig de plaat van de spil, die slechts enkele grillige lijnen droeg, zette haar opnieuw in het toestel en draaide het mechaniek op.

Eerst liet zich een zwak knorrend geluid hooren.

Maar toen klonk zeer duidelijk een mannenstem, dié vol hoon en spot de volgende woorden sprak: „Je hoopt misschien nog op hulp, Sonja Bastide? Dan hoop je te vergeefs mijn duifje! Je wilde misschien naar je vaderland terug! Welnu wij zullen je er weder heenbrengen — maar als slavine! Wij zullen je voor goed geld verkoopen! Ah! Ah!

Daarop werd de stem zwakker — blijkbaar verwijderde de roover zich met zijn buit!

En daarop was er niets meer hoorbaar dan het zachte geruisch van de platina stift die over de oppervlakte van de plaat kraste, en van de snelle rondwentelende kogeltjes, die het uurwerk regelden.

Eindelijk was de plaat ten einde geloopt.

De drie personen die in het vertrek waren hadden zwijgend en met bleek gelaat toegeluisterd.

Een diepe rimpel had zich tusschen de wenkbrauwen van Raffles gegroefd.

— Nu weten wij ten minste wat ons te doen staat, zeide hij op heeschen toon. De schurk heeft haar naar Turkije gebracht!

— En wat doen wij?

— Vraag je dat nog? riep Raffles op woesten toon. Hen nagaan, hen inhalen voor het te laat is en dien Turk met deze vuisten de hersens in slaan.

Met deze woorden hield Raffles dreigend zijn gebalde vuisten op en in zijn vlammende oogen stond het te lezen dat de Turk, als hij op dat oogenblik door zijn noodlot in dit vertrek ware gezonden, geen minuut langer zou hebben geleefd!

— Het toeval is ons gunstig geweest, vervolgde Raffles. Sonja had juist een nieuwe plaat in de gramfoon gelegd en het uurwerk opgewonden. Waarschijnlijk is bij de worsteling iemand tegen de gramfoon gestooten — de pal is losgegaan die de veer vasthoudt — het uurwerk is gaan loopen en de verraderlijke plaat heeft de woorden opgevangen die de Turk zegepralend uitschreeuwde!

Hij greep Charly, bij de armen en trok hem mee.

— Vooruit! aan het werk, mijn vriend! Er wacht ons een zware taak, maar wij zullen niet rusten voor zij vervuld is!

Op den drempel wendde hij zich nog eens om.

— Durft gij hier alleen met Mara achterblijven, Irma. Zij zal wel aanstonds terugkeeren!

De dienstmaagd huiverde.

— Zouden zij niet terugkeeren, heer?

— Dat denk ik niet! Het was niet op u voorzien, maar op uw meesteres. Maar daar wordt gebeld — het zal Mara zijn — gij kunt nu beiden medegaan dan zal ik u in een hotel onder dak brengen, waar gij zoo lang kunt blijven totdat wij uw meesteres hebben teruggevonden.

Irma snelde naar Raffles toe en kuste hem de hand voor hij het kon verhinderen.

Tranen schoten in haar mooie bruine oogen.

— Ik dank u, heer, en ik weet zeker dat gij zult slaagen.

— Dat geve de Hemel, zeide Raffles op ernstigen toon. Kom laat ons gaan.

Allen daalden de trappen af.

De straatdeur werd geopend.

Mara trad binnen en werd met eenige woorden op de hoogte gebracht.

Het arme meisje verschoot even en deed zich bittere verwijten dat zij haar meesteres niet beter had weten te beschermen.

Binnen weinige minuten hadden de beide dienstmaagden het noodige bijeen gepakt.

Daarop werd de voordeur zorgvuldig gesloten nadat overal de lichten weder waren gedoofd.

Henderson kreeg bevel naar een hotel in de City te rijden, waar de beide Armenische vrouwen een veilig onderdak zouden vinden, totdat Lord Aberdeen van zijn gevaarlijke onderneming zou zijn teruggekeerd, die hem misschien tot in het hartje van Klein Azië zou voeren!

Daarop werd zoo spoedig mogelijk de weg naar de Regenstreet ingeslagen.

Het eerste wat Raffles deed was zich weder telefonisch in verbinding te stellen met het Victoriastation.

Daar had men niemand gezien op wie de beschrijving van Raffles ook maar eenigszins van toepassing was, evenmin als aan een der stations waar treinen naar de kuststeden vertrokken.

De laatste nachttrein naar Dover was toen reeds tien minuten vertrokken.

Teleurgesteld legde Raffles het toestel weder weg.

Charly had zwijgend toegeluisterd.

— Ik zou wel willen opmerken, zeide hij toen, dat het niet waarschijnlijk is dat de Turk per trein met Sonja vertrokken is!

— Waarom niet?

— Omdat hij dan zeer veel gevaar zou loopen dat de jonge vrouw den eersten den besten reiziger om hulp en bijstand smeekt! Want hij kan haar toch moeilijk gebonden en gekneveld in den trein dragen!

— Daar heb ik ook aan gedacht! zeide Raffles op zachten toon. Maar ik mocht niets nalaten, misschien had hij haar wel een of ander bedwelmend middel ingegeven, zoodat zij weerloos zou zijn!

Raffles raadpleegde zijn horloge.

Het was bij halftwee.

— Waar ligt onze motorboot? vroeg hij toen. Ik meen de „Meermin”.

— Te Newgate! antwoordde Charly zonder aarzelen.

— Dan moeten wij er op rekenen met die boot over te steken. Het is zaak om tijd uit te winnen! Wij weten er volstrekt niets van welken weg die duivelsche Turk zal volgen en daarom is het zaak voor hem te Constantinopel aan te komen! Daar zullen wij aanstonds onzen gezant waarschuwen en die zal hemel en aarde bewegen om mij te helpen, Sonja aan de klauwen van dien bandiet te ontrukken. Maar intusschen zullen wij aan alle groote havensteden telegrafeeren vanwaar Omer Ihsan met zijn slachtoffer naar Holland, België of Frankrijk kan zijn overgestoken! Vermoedelijk zal hij trachten over Berlijn, Weenen, Sofia en Boekarest zoo spoedig mogelijk de Turksche hoofdstad te bereiken!

Raffles belde Henderson weder op.

— Henderson! riep hij in het toestel, er zal vannacht van slapen weinig komen! Je kent immers Sonja Bastides. Welnu, zij is hedennacht door een Turk ontvoerd en wij moeten haar achterna en tot iederen prijs redden. Is de auto gereed? Goed zoo, zorg dan dat wij haar ieder oogenblik kunnen gebruiken. Waarschijnlijk rijden wij naar Newgate! Maar eerst moeten wij naar Dover, want daar liggen de meeste booten, die naar het vaste land varen!

Hij hing het toestel weder aan den haak en wendde zich tot Charly met de woorden:

— En nu naar het postkantoor om onze telegrammen te verzenden!

— Waar moeten zij heen?

— Naar Brighton, Hastings, Dungeness, Folkestone

en Dover. Want alleen daar heeft de ellendeling eenigszins kans een schip te vinden!

— Maar als hij eens eenvoudig met de nachtboot van Dover op Calais overstak?

Raffles schudde het hoofd.

— Daar komt hij te laat voor! Die boot vertrekt om halftwee en het is volstrekt onmogelijk dat hij daar nu reeds zou kunnen zijn. Kom laten wij gaan.

De beide vrienden verlieten het huis en zonden naar de vijf genoemde havenplaatsen een dringend telegram af, aan de havenautoriteiten en politie, waarin zij verzochten de hand te leggen op een Turk, vergezeld door een schoone jonge vrouw en misschien door nog een of meer andere mannen, wegens poging tot ontvoering eener minderjarige.

Toen dit geschied was keerde Raffles naar de villa terug.

— Wachten wij het antwoord niet af, vroeg Charly.

— Waar denk je aan? dat zou volstrekt geen doel hebben. Als hij in een van die plaatsen gepakt wordt, zooveel te beter, maar wij mogen geen tijd laten verloren gaan! Kom op weg!

Henderson werd gewaarschuwd en kwam met de auto voorrijden.

Het was twee uur, toen de wagen in snelle vaart Londen in de richting van Dover verliet.

Het was lichte maan en de breede weg naar de Engelsche havenstad lag als met zilver overvloedig, terwijl bovendien de twee lantaarns van de groote auto een aanzienlijk stuk van den straatweg daghelder verlichtten.

Henderson stuurde met vaste hand de auto zoo snel hij kon naar de plaats van bestemming.

Hij reed zoo vlug, dat de reizigers reeds om vier uur in den nacht te Dover aankwamen.

Het eerste wat Raffles deed, was zich naar het kantoor van den havenmeester te begeven, dat dag en nacht geopend is.

Hij trof dezen ambtenaar in zijn kantoor, bezig met het nazien van de laatste scheepsberichten.

— Vergeef het mij indien ik u stoer, mijnheer, begon Raffles, maar een zaak van groot gewicht brengt mij hier. Waarschijnlijk hebt gij mijn telegram reeds ontvangen, waarin ik u verzocht, een Turk aan te houden, van wien ik sterk vermoed, dat hij tracht, met een jonge, Armenische vrouw naar Europa te ontkomen, met zeer slechte bedoelingen! Hebt gij hem gezien?

In ademlooze spanning wachtten de drie mannen op het antwoord.

— Neen, mijnheer! antwoordde de beambte. Op mijn verzoek heeft de havenpolitie streng toezicht gehouden op alle uitvarende schepen, al waren zij nog zoo klein, maar zij keerde terug, zonder resultaat te hebben bereikt. Mag ik weten, of ik de eer heb met Lord Aberdeen uit Londen te spreken?

— Die ben ik, mijnheer, zeide Raffles.

— Er is een draadloos telegram uit Londen voor u aangekomen!

— Wat! riep Raffles verwonderd uit. Wat kan dat zijn? Alleen mijn bediende wist, dat ik mij naar Dover zou begeven! Geef het mij aanstonds, wat ik u verzoeken mag!

De havenmeester zocht even op zijn schrijftafel en overhandigde zijn laten bezoeker een telegram.

Raffles opende het snel, doorvloog den inhoud en slaakte een kreet van woede.

— Wat is er? vroeg Charly ongerust.

— Wat er is? Niets meer of minder dan dat die schurk mijn eigen motorboot heeft gestolen, die in de kreek bij Newgate lag!

— Dat is sterk! kreet Charly.

— De diefstal van de „Meermin” werd een uur later ontdekt. De beheerder van het schuitenhuis telefoneerde dadelijk naar de villa, waar de oude Gaston nog niet ter ruste was gegaan, en die brave kerel heeft zich natuurlijk dadelijk aangekleed en mij getelegrafeerd, daar hij wel wist, wat er op het spel stond!

— En het was nog al de snelste boot van mylord! bromde Henderson tusschen de tanden.

Raffles verfrommelde het telegram tusschen zijn vingers.

— Ligt er nog een andere boot in een der Engelsche havenplaatsen? vroeg hij toen.

— De „Zwaluw” in de haven van Dungeness en de „Triton” in die van Sheerness, mylord! antwoordde Henderson zonder aarzelen. Maar met uw welnemen zouden wij daar niet veel aan hebben, want geen van beiden kunnen die booten in snelheid met de „Meermin” vergeleken worden.

Raffles stond een oogenblik in gepeins verzonken.

— Je hebt gelijk, Henderson! zeide hij toen. En toch hebben wij geen keus.

Hij wendde zich tot den havenmeester en vroeg:

— Gaat er misschien binnen enkele oogenblikken een schip naar Frankrijk?

— Niet voor over twee uren, mylord! Het tij is juist tegen!

— Maar is er hier geen snelle motorboot te huren?

— Dat wel, maar het is de vraag, of de eigenaars het op prijs zullen stellen, dat men hen daarvoor in het holst van den nacht uit hun bed haalt!

— Dat zal ik er op wagen, hernam Raffles kort! Dat is toch nog beter, dan nu eerst naar Dungeness of Sheerness te gaan! Kom vrienden, laat ons gaan!

Raffles wendde zich naar de deur van het kleine kantoor die open was blijven staan.

Hij meende snel een donkere schaduw te zien verdwijnen.

Zonder zich te bedenken stormde hij naar buiten.

Iets verder in de straat vluchtte een man weg zoo snel zijn beenen hem konden dragen.

Raffles stampvoette van drift.

— Het lijkt wel of alles ons tegenloopt, riep hij uit. Wij zijn beluisterd! Die vervloekte Turk had hier zeker spionnen! Leden van de bende zooals hij!

Hij trad op de auto toe.

Nauwkeurig bekeek hij de banden.

— Het is zooals ik dacht, zeide hij met gedempte stem. Twee van de banden zijn doorgesneden! Ik moet zeggen dat de organisatie van die heeren goed in elkaar zit. Maar kom, het helpt niet of wij klagen, er moet gehandeld worden.

Hij wierp een blik om zich heen.

Op eenigen afstand zag hij een garage die nog geopend was, blijkbaar met het oog op de aanstaande komst van de nachtboot uit Calais, die niet ver van hier zou aanleggen.

— Ga daar de auto stallen, Henderson, beval Raffles. Wij hebben er nu toch niets meer aan!

Henderson ging aanstonds het bevel opvolgen.

Eenige minuten later keerde hij weder terug.

— Heb je den man mijn visitekaartje gegeven? vroeg hij.

— Het is in orde, mylord, de man schijnt heel verveerd te zijn dat hij de auto van Lord Aberdeen mocht stallen! Maar als ik den schurk in handen had die mijn banden vernield heeft.....

Henderson voleindigde den zin niet maar stak met een dreigend gebaar beide vuisten omhoog.

Raffles was intusschen het kantoor van den havenmeester weder binnengetreden en verzocht hem om adressen van eenige verhuurders van motorbooten.

Deze werden hem bereidwillig ter hand gesteld.

Aanstonds togen de drie mannen op weg.

Zij waren bezielde met het vaste besluit om hun doel te bereiken en gevoelden in het geheel geen slaap of vermoeienis.

Henderson droeg den zak waarin zich eenige verduurzaamde levensmiddelen bevonden, zoodat zij desnoods aan boord van de motorboot iets konden eten.

De huizen van de bootverhuurders waren allen aan de groote kade gelegen.

Voor het eerste adres stonden de mannen stil.

— Bel eens aan, Henderson, beval Raffles, en geef den bewoners den indruk alsof er brand was!

De brave chauffeur liet het zich geen tweemaal zeggen.

Hij greep den knop van de ouderwetsche trekbel en begon zoo vervaarlijk hard te luiden dat het een paar straten verder hoorbaar was.

Het duurde niet lang of op de eerste verdieping werd woedend een raam opengeschoven.

Het licht van de lantaarn die schuins voor het huis stond, bestraalde een gelaat dat vuurrood van drift was, en een witte slaapmuts waarvan de pluim zich zenuwachtig op en neer bewoog.

Zoodra Henderson het resultaat van zijn brandalarm bemerkte, hield hij op met luiden.

En nu klonk in de nachtelijke stilte de toornige stem van den man met de slaapmuts die riep:

— Staat gij er op dat ik de politie roep! Zijt gij krankzinnig? Is er brand?

— Niets van dat alles, waarde heer, antwoordde Raffles kalm. Wij komen u slechts vijftig pond sterling brengen.

Deze mededeeling had een verrassend gevolg.

Het hoofd met de slaapmuts verdween alsof hun bezitter eensklaps door een onzichtbare macht met de grootste snelheid achteruit werd getrokken.

Daarop plofte het raam dicht.

Vervolgens klonken er schreden op de trap.

Raffles liet een zacht lachje hooren.

— De macht van het geld! bromde hij voor zich heen. Wie heeft er ooit weerstand aan kunnen bieden!

Dat deed zeker niet de man die nu de deur opende, want zijn gelaat straalde van begeerigheid.

— Vijftig pond sterling, mijnheer, zeydet gij. Heb ik goed verstaan?

— Gij hebt het uitstekend verstaan, mijn waarde vriend, antwoordde Raffles glimlachend.

— En wat moet ik daar voor doen?

— Niets anders dan wat uw beroep u voorschrijft!

— Gij wilt een motorboot huren?

— Gij hebt het graden!

— Maar gij wilt toch niet midden in den nacht een tochtje gaan maken, vroeg de verhuurder verbaasd.

Raffles wees met de hand naar den Oostelijken gezichteinder waar de hemel reeds begon op te klaren.

— Over een uur zal het volkomen dag zijn, hernam hij. Maar toch — het is niet te doen om een tochtje — wij willen naar Calais oversteken. Hebt gij een goede snelle boot?

— Ja zeker, mijnheer, antwoordde de man haastig. Maar — het zal eenigen tijd duren voor ik u aan een chauffeur kan helpen. Zij slapen niet hier en ik zou er een moeten gaan wekken!

— Dat is volstrekt niet noodig, hernam Raffles. Wij allen kunnen met een boot omgaan en hier staat mijn chauffeur.

De verhuurder krabde zich achter de ooren.

— Dat is heel goed, mijnheer — maar hoe krijg ik mijn boot terug?

Raffles haalde de schouders op.

— Gij stuurt een uwer mannen, zoodra u dat goed dunkt, met een tweede boot naar Calais die kan haar terugbrengen. Dat is in de 50 pond begrepen. Vlugg wat want wij hebben geen tijd te verliezen. Geef ons uw snelste boot.

— Gij zult toch zeker borg storten?

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Raffles, terwijl hij zijn portefeuille te voorschijn haalde en er eenige bankbiljetten uitnam en deze den verhuurder in de hand drukte.

— Dat zal wel voldoende zijn, zeyde hij.

— Meer dan voldoende, mijnheer, antwoordde de man met veel strijkages.

— Trek dan wat aan en wijs ons dadelijk de boot.

De man verdween weer in zijn huis en keerde spoedig daarop terug, gehuld in een lange duffelsche jas.

Hij had een zwaren sleutelbos in de rechterhand en in de linker eenige bussen benzine, met de ooren aan een touw geregen.

— Wees zoo goed mij te volgen, heeren, zeyde hij.

— Stelt ge er in het geheel geen belang in, wat wij met uw boot te Calais moeten doen, vroeg Raffles spottend.

— Niet het geringste belang, mijnheer, antwoordde de man bedaard. Gij hebt voor de boot ruim betaald en de rest kan mij niet schelen.

— Dat is de ware wijsbegeerte! zeyde Raffles terwijl hij den man op de schouders klopte. Gij zult er wel komen, mijn vriend.

Het troepje mannen bereikte spoedig de haven.

Daar bevond zich een telegraafkantoor, waar Raffles nogmaals een hand vol geld uitgaf voor telegrammen

aan de havenautoriteiten van de voornaamste Fransche Kanaalsteden, van Duinkerken tot Havre toe.

Terwijl hij dit deed, had de bootenverhuurder met hulp van Charly en Henderson een vrij groote motorboot uit het bootenhuis gehaald.

Henderson bekeek haar met het oog van een kenner.

— Hoe hard loopt die boot? vroeg hij den verhuurder.

— Minstens dertig knopen in het uur, mijnheer.

Henderson barstte in lachen uit.

— Houd je mij voor den gek, oude heer, zij loopt er hoogstens twintig!

— Zoudt gij het denken? vroeg de verhuurder aarzelend. Wat zoudt ge zeggen als wij het verschil 20—30 eens deelden?

— Als gij daar op staat, is het mij wel, hernam Henderson lachend. Maar als die boot 25 knopen loopt, dan wil ik haar tot den laatsten splinter opeten.

Op dat oogenblik keerde Raffles uit het telegraafkantoor terug.

— Nu heb ik alles gedaan wat menschelijkerwijs maar mogelijk is, beste Charly, zeide hij op zachten toon.

Calais en Boulogne zullen alle Nederlandsche en Belgische havensteden telegrafisch waarschuwen! Voor het overige moeten wij op ons goed gesternte vertrouwen! En laten wij ons nu inschepen!

De levensmiddelen werden aan boord gebracht.

Het benzinereservoir werd gevuld.

Ten slotte gaf de bootverhuurder hun een goed kompas mede.

Daar het reeds langzaam begon te dagen was het niet noodig de lantaarn op te steken.

De boot had een flinke kajuit en de drie mannen besloten om de beurt een paar uren te slapen.

Zij staken van wal, maar nog geruimen tijd zagen zij de pluim van de witte slaapmuts, die hun een vaarwelscheen toe te roepen.

Henderson was de eerste, die aan het stuurwiel plaats nam en ook de kleine motor zou bedienen.

Nadat de drie mannen iets genuttigd hadden, strekten Raffles en Charly zich uit op de fluweelen banken van de kajuit en spoedig deed de slaap zijn rechten gelden.

HOOFDSTUK VII.

Het spoor bijster.

Zij waren nauwelijks goed in het Kanaal, of het bleek reeds, dat Henderson met zijn schatten niet ver van de waarheid was.

De motorboot was misschien de beste uit het bootenhuis, maar zij was oud en stellig liep zij niet meer dan ten hoogste twee en twintig knopen.

Het duurde dan ook bijna tien uren voor de overtocht volbracht was.

Raffles, die het laatst zijn plaats aan het roer innam, stuurde de boot behendig tusschen de tallooze schepen op de reede van Calais door en meerde haar toen in de binnenhaven, dicht bij het prachtige havenkantoor, een zeer groot gebouw, dat pas kort geleden in gebruik was genomen.

Het was bijna half drie toen de boot eindelijk stil lag en de drie reizigers aan wal stapten.

Raffles ging aanstonds de noodige douane-formaliteiten vervullen, hetgeen slechts korten tijd nam, daar zij volstrekt geen bagage aan boord hadden, en stelde zich toen aanstonds in het havenkantoor in verbinding met de plaatselijke politie.

Het antwoord, dat hij ontving, baarde hem een bittere teleurstelling.

De haven was zeer nauwkeurig in het oog gehouden en de patrouilleerende vaartuigen hadden het Kanaal tot ver buiten de haven doorzocht, maar er was niets te bespeuren geweest van een snel motorjacht, dat ook maar in de verste verte leek op de „Meermin”.

Ook van een Turk in gezelschap van een Armenische vrouw had men niets gezien.

Charly zag Raffles met bleek gelaat uit de telefooncel komen.

— Niets? vroeg hij terneergeslagen.

— Niets! antwoordde Raffles op somberen toon.

— En de andere havensteden?

— Daarvan is nog geen bericht ontvangen. Wij moeten wachten!

Hij balde de vuisten en herhaalde:

— Wachten, en dat terwijl iedere minuut kostbaar is! Terwijl wij volstrekt niet weten welken weg dien ellendeling gekozen heeft!

— Er blijft toch niets anders te doen, zeide Charly, terwijl hij hem de hand op den arm legde. Wie weet komt er wel een gunstig bericht uit Duinkerken, Zeebrugge, Vlissingen of Rotterdam.

Raffles haalde mismoedig de schouders op

— Wat die eerste steden betreft, die ge daar opnoemt, dat is niet onmogelijk, ofschoon ik er sterk aan twijfel! Maar dat de kerel naar Vlissingen of Rotterdam zou oversteken, terwijl er hem toch alles aan gelegen moet zijn om zoo spoedig mogelijk in een trein te zitten — dat komt mij bijna ongelooflijk voor. En toch — je hebt gelijk, wij zullen nog eenige uren moeten wachten.

De beide vrienden verlieten het gebouw weder en begaven zich naar een groot koffiehuis aan de kade, waarheen Raffles verzocht had eventuele berichten te zenden, als er soms telegrammen mochten komen.

De motorboot was reeds vastgelegd in het groote schuitenhuis, dat daar voor bestemd was.

Een paar uren kropen traag voorbij.

Er werd weinig gesproken.

De beide vrienden hadden voor een der ramen plaats genomen, van waar zij een ruim uitzicht hadden over de haven en de reede.

Onophoudelijk dwaalden Raffles' blikken over het watervlak.

Tegen alle waarschijnlijkheid in scheen hij te hopen, dat de „Meermin" toch nog in de haven zou binnenloopen, ofschoon het yaststond, dat zij bijna twee maal zoo vlug liep als de gehuurde motorboot en bovendien veel eerder vertrokken was.

Charly begreep wat er in de ziel van zijn meester moest omgaan en hij durfde hem zelfs niet troosten, daar hij zelf wel wist, dat de kansen zeer gering waren om het spoor van Omer Ihsan terug te vinden.

Omstreeks half zeven bestelde Raffles het diner.

Henderson was teruggekeerd van een onderzoekings-tocht door de havenstad, die echter volstrekt geen resultaat had opgeleverd.

De drie mannen gebruikten tamelijk stilzwijgend het middagmaal.

Het was duidelijk, dat deze gedwongen werkeloosheid Raffles tot het uiterste prikkelde!

En nog steeds geen bericht!

De duisternis begon te vallen en reeds werden de groote electrische lampen langs de havenkade ontstoken.

Het was acht uur!

Raffles stond op en begon met gebogen hoofd de eetzaal van het groote hotel op en neer te loopen.

Eindelijk stond hij stil voor een groote kaart van Europa, met alle spoor- en stoomvaartlijnen, een reclamekaart, zooals men die in bijna alle hotels en restaurants in de groote havensteden vindt.

Hij staaarde met afwezigen blik naar de kaart.

Maar plotseling verkregen zijn trekken meer levendigheid.

Hij wenkte Charly.

Deze kwam spoedig toelooopen.

— Wat is er? vroeg de jonge man.

— Ik vrees, dat wij iets zeer doms gedaan hebben, antwoordde Raffles.

— Hoezoo?

— Wij hebben alleen naar de havenplaatsen van Frankrijk, België en Nederland laten seinen.

— Was dat dan niet voldoende?

— Neen, Charly, dat was niet voldoende. Want wij hebben Spanje vergeten.

Charly slaakte een kreet van verbazing.

— Je wil toch niet zeggen, dat de Turk met de „Meermin" naar een havenplaats in Spanje gegaan is?

— Waarom zou hij niet?

— De „Meermin" loopt verbazend snel, vlugger dan de snelste torpedojager van onze marine en in dezen tijd van het jaar levert het volstrekt geen gevaar op met mijn prachtige boot de Noordzee te bevaren.

— Je wilt dus zeggen?

— Ik wil zeggen dat Omer Ihsan misschien te Saint Andre of te Bilbao aan land is gegaan!

— Maar wat zou hij in 's hemels naam in Spanje uitvoeren?

— Beste Charly — er loopt van Bilbao een spoorlijn naar de havenplaats Valencia, aan de oostkust van Spanje. De sneltreinen doorloopen dien weg in ongeveer twaalf uren. Niets is gemakkelijker dan te Valencia aan boord te gaan van een van de schepen, die op een Italiaansche haven varen. Van daar kan hij gemakkelijk naar Turkije oversteken.

— Alles goed en wel, — maar dat is toch een omweg!

— Het is een omweg en daarom is het juist de veiligste weg. De Turk moet er natuurlijk op verdacht zijn, dat zijn signalement aan alle groote stations van de internationale treinen van Parijs, Brussel, Berlijn naar Constantinopel bekend zou zijn gemaakt.

— Daar is ongetwijfeld iets voor te zeggen, merkte Charly op.

— Iets? Alles is daarvoor te zeggen! Want wie zou op de gedachte komen, dat men van een Engelsche havenstad uit over Bilbao, dan dwars door Spanje en per schip door de Middellandsche Zee, dan nogmaals per trein door Italië en ten slotte over de Straat van Otranto Turkije zou willen bereiken?

— Maar kan de schelm nu reeds te Bilbao zijn?

Raffles raadpleegde zijn horloge.

Toen greep hij zonder te spreken zijn hoed en stormde het vertrek uit, door Charly gevolgd.

Snel als de wind liepen zij naar het hoofdkantoor van politie, dat zich op korten afstand bevond.

Men was reeds op de hoogte van de ontvoering en alles wat daarmee in verband stond en Raffles en Charly werden dadelijk toegelaten bij den hoofdcommissaris, dien zij van hun vermoedens in kennis stelden.

De ambtenaar schudde echter het hoofd en zeide:

— Ik wrees, dat gij u met een ijdele hoop vleit, Mylord! Maar intusschen wil ik alles voor u doen wat gij verlangt.

Hij greep de telefoon en zeide:

— Laat onmiddellijk een telegram zenden naar het hoofdbureau van politie te Bilbao in Spanje, waarin gij verzoekt met den grootsten spoed een onderzoek in te stellen naar de aankomst van een kleine, maar zeer snelle motorboot, „Meermin” geheeten, en aan boord waarvan zich een Turk en een Armenische vrouw bevinden met misschien nog een andere persoon. Een dergelijk telegram moet ook naar Saint André gezonden worden.

Hij hing de telefoon weer aan den haak en vroeg:

— Wilt gij hier soms wachten, Mylord?

— Ik verlang niets liever, mijnheer, als u dat niet te lastig is.

— Volstrekt niet!

Er verliep bijna een half uur, gedurende welken tijd Raffles, voor zoover het hem nuttig voorkwam, den hoofdcommissaris mededeeling deed van de feiten, welke de lezers reeds kennen.

Toen kwam het antwoord.

Met een hoffelijk gebaar reikte de hoofdcommissaris het onopengemaakte telegram aan Raffles over.

— Lees zelf, Mylord! zeide hij.

Raffles scheurde het telegram haastig open.

[Toen las hij halffluid:

Aan den hoofdcommissaris van politie te Calais. Te Bilbao om half acht hedenavond motorboot „Meermin” binnengeloopen. Opvarenden spoorloos verdwenen. Vermoeden bestaat, dat zij auto hebben genomen. Aan het station geen reizigers van dezen aard gezien.

De hoofdcommissaris van politie te Bilbao

FERNANDEZ.

Raffles liet het telegram uit zijn hand glijden.

Zijn oogen hadden een woeste uitdrukking gekregen.

— Weer een half uur te laat! siste hij tusschen de tanden. Het noodlot schijnt tegen ons te zijn en toch geef ik het niet op. Kom, mijnheer Brand, wij vertrekken aanstonds naar Constantinopel!

Hij dankte den hoofdcommissaris met enkele woorden en betaalde het telegram.

Dadelijk sloegen zij den weg naar het hotel weder in waar Henderson was achtergebleven.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

— Laten wij ons haasten, Charly, wij moeten den trein naar Parijs halen!

— Je geeft dus je plan niet op?

— Nooit! riep Raffles op woesten toon. Al zou ik hem tot het einde der wereld moeten volgen. Die arme vrouw heeft vertrouwen in mij gesteld en dat vertrouwen wil ik niet beschamen! Als ik slechts een half uur eerder op dien inval was gekomen, dan zou die ellendige Turk te Bilbao regelrecht in de handen van de Spaansche politie zijn geloopen!

— Denk je in Constantinopel beter te kunnen slagen?

— De Engelsche consul daar behoort tot mijn speciale vrienden. Hij moet onzen gezant voor mijn onderneming interesseeren en ik zal eerder geheel Constantinopel omkeeren als een ledige zak alvorens ik mijn achtervolging opgeef.

De beide vrienden hadden nu het hotel bereikt.

Zij begaven zich zoo spoedig zij konden naar het station, dat op 5 minuten afstands gelegen was.

Zij kwamen daar juist bijtijds om den laatsten trein te nemen naar Parijs.

Zoodra zij het zich gemakkelijk hadden gemaakt in den slaapwagon der eerste klasse, zeide Raffles:

— Nu blijft er niets meer te doen dan eenige uren rust te nemen, vrienden! Wij winnen er niets mede of wij onze gedachten sneller laten gaan dan deze trein, want het komt hier op daden aan!

— Zouden wij in de Fransche hoofdstad aanstonds een trein vinden, die ons verder brengt? vroeg Charly.

— Dat betwijfel ik, maar wij zullen in ieder geval navraag doen!

— Het is duidelijk, dat die kerel ons te Calais beluisterd en den Turk gewaarschuwd heeft, meende Charly.

— Daaraan behoef je niet te twijfelen, hernam Raffles. En nu wensch ik je goeden nacht!

HOOFDSTUK VIII.

Naar Constantinopel.

Eenige uren later hield de trein onder de groote kap van het Gare du Nord stil.

Het eerste wat Raffles deed, was vragen of er spoedig een trein zou vertrekken, die hen naar het zuiden zou voeren.

Men antwoordde hem, dat om zeven uur in den morgen een sneltrein naar Weenen vertrok.

Het zou namelijk zeer moeilijk zijn Constantinopel te bereiken op een andere wijze dan met behulp van de beroemde spoorlijn, die een onderdeel vormt van de onmetelijke lijn Berlijn—Bagdad, waarvan de Duitschers sedert tientalen van jaren droomden.

Binnen twintig uren zou hij in de Oostenrijksche hoofdstad kunnen zijn!

Raffles' besluit was spoedig genomen.

Hij nam met zijn metgezellen zijn intrek in het Hotel Terminus, dat een onderdeel vormt van het Gare du Nord.

Alvorens zich echter nog eenige uren nachtrust te gunnen, verzond Raffles een dringend telegram aan den Engelschen consul te Constantinopel, James Blackwater.

Daarin verzocht hij hem den Engelschen gezant onmiddellijk op de hoogte te stellen van de ontvoering der jonge Armenische en voor zijn belangen op te komen.

Toen dit geschied was gebruikten de mannen een licht souper en begaven zich naar hun slaapvertrekken met het bevel hen tijdig te wekken.

De logeerkamers van Charly en Raffles grensden aan elkander en stonden met een tusschendeur met elkaar in verbinding.

— Nu hebben wij toch alles gedaan wat menschelijker wijze mogelijk was om den kerel in handen te krijgen, niet waar? vroeg Charly van uit zijn kamer.

— Dat geloof ik ten minste wel, antwoordde Raffles op ernstigen toon, maar toch — die Turk is een slimme schavuit. Het zou bijvoorbeeld volstrekt niet onmogelijk zijn, dat hij van Italië uit niet naar Europeesch Turkije overstak, maar door Griekenland heen en over de Egeïsche Zee dadelijk naar Smyrna zou reizen, waar, als ik mij niet vergis, ieder jaar groote slavenmarkten worden gehouden.

— Staat Smyrna in directe spoorverbinding met Constantinopel?

— Neen. Men moet eerst de spoorlijn van Constan-

tinopel naar Aleppo volgen en in Karahissar uitstappen om daar op aansluiting te wachten.

— Maar dan moet de Turk tot twee keeren toe van een scheepsgelegenheid gebruik maken, terwijl wij den internationalen sneltrein kunnen gebruiken! meende Charly. Wij zouden dus veel eerder in Constantinopel kunnen zijn dan hij in Smyrna!

— Daarop is dan ook mijn eenige hoop gevestigd, hernam Raffles. Want vergeet niet, dat wij geheel op ons zelven zijn aangewezen. Van de Turksche politie behoeven wij geen hulp te verwachten.

De beide vrienden spraken nog eenigen tijd voort, maar spoedig bewees hun geregelde ademhaling, dat de vermoënissen van dien dag zich deden gelden.

Den volgenden dag werden zij om zes uur gewekt.

Zij kleedden zich aan, gebruikten een stevig ontbijt en begaven zich toen over de luchtbrug naar het peron, waar de sneltrein naar Duitschland en Oostenrijk reeds gereed stond.

Zij namen plaats in een coupé eerste klasse van de D-wagens.

Juist op tijd vertrok de trein.

Spoedig hadden zij de Fransche hoofdstad achter zich gelaten.

De reis ging over Belle Fort—Bazel—Innsbruck—Salzburg.

Het weder was bijzonder fraai dien dag en onder andere omstandigheden zouden zij zeker ten volle genieten hebben van het heerlijke landschap, dat zich in Oostelijk Frankrijk, den Elzas, Zwitserland en het schoonste gedeelte van Oostenrijk voor hun blikken ontrolde.

Thans echter was hun geest te zeer in beslag genomen door de ontvoering van het Armenische jonge meisje en hun pogingen den schurkachtigen Turk weder in handen te krijgen.

Nauwelijks 5 minuten over den tijd kwam de sneltrein om drie uur in den nacht te Weenen aan.

De reizigers behoeften nu niets anders te doen dan uit te stappen en een half uur te wachten totdat de trein uit Berlijn zou zijn aangekomen, die hun verder naar de Turksche hoofdstad zou brengen.

Er waren gelukkig niet veel reizigers en de drie mannen konden zich een goede plaats toeëigenen.

De trein uit Berlijn kwam juist op tijd aan en dade-

lijk ging het verder naar Budapest, de hoofdstad van Hongarije.

In rechte lijn gemeten bedraagt de afstand van Weenen naar Constantinopel rond dertienhonderd kilometer.

Langs den internationalen spoorweg gemeten echter wordt die afstand met bijna tweehonderd kilometer vermeerderd.

Daar de internationale sneltrein gemiddeld 80 kilometer per uur aflegt, moest men op 20 uur spoor rekenen, alvorens de stad aan den Gouden Hoorn bereikt zou zijn.

Budapest werd om half zes in den morgen weder bereikt, toen het reeds dag werd.

De drie mannen echter hadden zich hiervan weinig aangetrokken en waren rustig blijven doorslapen.

Pas om acht uur, toen de trein Szeged reeds gepasseerd was, wekte de Hongaarsche treinconducteur hen.

Steeds verder ging de reis over Belgrado, Nish, de aloude hoofdstad van Macedonië, Sofia, Phillipopel en Adrianopel.

Daar de trein eenige vertraging had gehad door een defect aan een der bruggen, was het bijna middernacht, toen de trein eindelijk het station van Constantinopel binnenreed.

Hoewel de drie mannen door de lange reis tamelijk vermoeid waren, begaf Raffles zich aanstonds naar den Engelschen consul, die een fraai huis bewoonde, aan de kade, dat op den Bosphorus uitkwam.

— Kun je hem zoo laat wel wekken? vroeg Charly met een bedenkelijk gezicht.

Raffles knikte glimlachend.

— Al zou ik hem in het holst van den nacht uit zijn bed halen, dan zou hij het mij volstrekt niet euvel duiden! antwoordde hij. Hij is een van die mannen voor wie het woord vriendschap geen ijdele klank is.

Het zou Charly spoedig blijken, dat Raffles goed gezien had, want James Blackwater had er zelfs niet aan gedacht zich ter ruste te begeven, maar wachtte Raffles in zijn werkkamer af, rustig zijn pijp rookend.

Raffles, die reeds kamers had besproken in een groot hotel aan de kade, waar hij Henderson had achtergelaten, stelde Charly aan den consul voor en vroeg hem toen, nadat de begroeting had plaats gehad, of hem soms reeds iets van Omer Ihsan bekend was.

Blackwater schudde ontkennend het hoofd.

— Ik moet je teleurstellen, William, zeide hij op ernstigen toon. Ik heb echter aanstonds onzen gezant op de hoogte gebracht en die heeft mij de stellige toezeg-

ging gedaan, dat hij alles op haren en snaren zou zetten om het Armenische meisje bevrijd te krijgen. Ik waarschuw je echter, dat je daar niet al te vast op moet rekenen. Het is met de Turksche autoriteiten slecht kersen eten en zij hebben wel duizend middelen om een zaak op de lange baan te schuiven en ons aan het lijntje te houden. Als je er toe in staat bent is het verreweg het beste, dat je zelf de zaak in handen neemt en ze niet ter kennis brengt van de Turksche politie, die zich niet het vuur uit de sloffen zal loopen om de jonge Armenische weer in handen te krijgen. Je zou evengoed aan een kat kunnen vragen, een muis voor je te vangen, maar het diertje vooral geen pijn te doen! En vertel mij nu eens wat naders van de zaak. Misschien kan ik je wel van raad dienen.

Nu deelde Raffles op zijn gewone, korte en duidelijke wijze mede wat er was voorgevallen.

Blackwater had aandachtig toegeluisterd.

Van tijd tot tijd knikte hij eenige malen snel achtereen met het hoofd.

Toen Raffles gereed was met zijn verhaal, hernam de consul:

— Ik zou je aanraden vannacht maar rustig te slapen om op krachten te komen. Ik heb reeds alle Engelsche agenten hier aan het werk gezet en wat er voor je gedaan kan worden, dat wordt gedaan. Ik acht echter de kans, dat de schurk hier komt met die arme vrouw, al heel gering. Smyrna is de echte slavenmarkt van Klein-Azië. Daar worden nog vrouwen verkocht voor een prijs, die schommelt tusschen een paar kruiken olijven en een boordevollen zak goudstukken. Van ver in het binnenland komen de slavenhandelaars naar die kustplaats, ten einde daar hun inkoop te doen.

— Maar ik heb mij laten mededeelen, dat die markten maar tweemaal per jaar gehouden werden! zeide Raffles.

— Dat is ook zoo. Dat geldt echter alleen voor de groote markten, want er wordt daar het geheele jaar door handel gedreven in blanke slavinnen. Toevallig echter neemt een der groote markten over eenige dagen een aanvang!

— Je raad me dus aan, naar Smyrna te gaan?

— Ja, William. Ga zoo spoedig mogelijk, zoodat je er voor den schelm bent! Ik verzeker je, dat ik hier in Constantinopel niet stil zal zitten en mijn oogen goed zal openzetten.

Raffles greep de hand van den consul en drukte die krachtig.

— Ik wist wel, dat ik op je kon rekenen. Ik vertrek morgen zoo vroeg mogelijk naar Smyrna.

— Doe dat. Maar als je dat mogelijk is, tracht je dan te vermommen, want ik wil je niet verhelen, dat je leven gevaar loopt als men daar ginds je bedoeling raadt.

Er vloog een glimlachje over het gelaat van den Grooten Onbekende.

— Laat dat maar aan mij over, zeide hij. Ik dank je nogmaals voor je goeden raad. Sein mij onmiddellijk aan het adres van den Engelschen consul in Smyrna als hier iets ontdekt is.

— Ik beloof het je!

— Welke route raad je me aan?

— Als je er vlug wil zijn, zou ik je aanraden met mijn motorboot de Zee van Marmara over te steken naar Panderma, het eindpunt van de spoorlijn naar Smyrna. Als je dat niet doet, zou je een verbazend grooten omweg maken. Ik zal zorgen, dat de boot morgenochtend om 7 uur voor je gereed ligt. Mijn chauffeur heeft zijn orders.

Nogmaals drukten de beide vrienden elkaar de hand en vervolgens namen zij afscheid.

Raffles en Charly begaven zich zoo spoedig zij konden weder naar het hotel terug waar zij uitstekend sliepen.

Den volgenden morgen om zeven uur werden zij gewekt door een kellner. Naast zijn bord in de groote eetzaal vond Raffles een briefje van zijn vriend den consul, waarin deze hem de ligplaats van de motorboot aanwees en hem nog enkele wenken gaf.

Na een stevig ontbijt te hebben gebruikt, begaven de drie mannen zich naar het aangewezen punt, waar zij een fraaie en zeer snelle motorboot vonden liggen onder toezicht van een Engelschen chauffeur.

Deze scheen Raffles te hebben herkend van de beschrijving, welke zijn meester hem van zijn vriend gegeven had.

Hij trad tenminste op hem toe, tikte aan zijn pet en vroeg op eerbiedigen toon:

— Zijt gij Lord William Aberdeen?

— Die ben ik, mijnheer.

— Dan moet ik u namens mijn meester mededeelen, dat de „Zeemeeuw” tot uw beschikking is.

— Ik hoop er aanstonds gebruik van te maken, zeide Raffles vriendelijk. Wij moeten nog eenige inkoopden doen en keeren aanstonds terug.

— Wat heb je nodig? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Ten eerste eenige artikelen om ons te kunnen ver-

mommen, ten tweede nog wat ammunitie, wat hondenbrood voor Brain en andere zaken, die ons van nut kunnen zijn.

Een en ander was spoedig gereed, maar niet zonder dat de groote wolfshond eenige gevechten had geleverd met eenige der beruchte straathonden, die nog altijd de stad aan den Gouden Hoorn onveilig maken, maar waarin hij steeds de overwinning behaalde.

Een half uur later scheepten de drie mannen zich in.

De chauffeur van den consul scheen volkomen voor zijn taak berekend te zijn.

Met de grootste bekwaamheid stuurde hij de „Zeemeeuw” door de talloze kaïks, roeibooten, jachten, zolderschuiten en allerlei vaartuigen van allerlei aard, welke de reede van Constantinopel bedekten.

Spoedig waren zij Sant Stefano voorbijgestevend en bevonden zich in de Zee van Marmara.

De chauffeur hield recht op het schiereiland Kapu-Dagh aan, ten zuiden waarvan de stad Panderma is gelegen.

De overtocht had onder de gunstigste omstandigheden plaats.

De afstand van Constantinopel tot aan Panderma is ongeveer 50 mijl en werd in iets meer dan twee uur afgelegd. Henderson wist niet wat hij meer moest bewonderen, de snelheid van het prachtige jacht of de stuurmanskunst van zijn collega.

Het was ongeveer half twaalf, toen de „Zeemeeuw” meerde aan den hoek van een der eeuwenoude trappen, die van de haven naar de kade voerden.

— Kunt gij mij ook zeggen of er spoedig een trein naar Smyrna gaat? vroeg Raffles den chauffeur.

— Om één uur, Mylord, gij hebt nog ruimschoots gelegenheid om een lunch te gebruiken, daar ginds is een voortreffelijk restaurant, waar ook mijn meester steeds verkeert.

Hij wees op een vrij groot wit gebouw, op eenigen afstand gelegen.

Raffles dankte den chauffeur voor zijn hulp en drukte hem eenige goudstukken in de hand.

Het volgende oogenblik hadden de drie mannen den weg naar het restaurant ingeslagen, terwijl de hond vroolijk om hen heen sprong.

Het bleek, dat de chauffeur niets te veel van de inrichting had gezegd.

Nadat de maaltijd gebruikt was, liefen de reizigers zich dadelijk in een klein rijtuigje naar het station brengen, waar zij bijtijds aankwamen om in den trein naar Smyrna te kunnen plaats nemen.

HOOFDSTUK IX.

De slavenmarkt te Smyrna.

De treinen in Klein-Azië zijn niet te vergelijken met ons Europeesch vervoermiddel, noch wat inrichting, noch wat snelheid betreft.

De wagens zijn voor het meerendeel oud en slecht onderhouden.

De trein deed dan ook bijna acht uren over den afstand van driehonderd 75 kilometer, welke Panderma van Smyrna scheidt.

Om negen uur in den avond, toen het bijna geheel duister was, kwamen de drie reizigers aan in de beroemde havenstad, het Izmir van de oude Byzantijnen.

— Ik zou nooit gedacht hebben, dat ik nog eens deze schoone stad onder dergelijke omstandigheden zou bezoeken, merkte Raffles op, toen zij uit den trein waren gestapt en plaats hadden genomen in een der hotel-omnibussen, die hen naar een der groote Engelsche hotels in de Grieksche wijk zou brengen.

— Je kent Smyrna dus niet? vroeg Charly eenigszins verbaasd.

— Het is een van de weinige groote steden, die ik nog nooit bezocht, bekende Raffles en ik neem mij stellig voor van haar schoonheden te genieten, maar niet voordat wij Sonja hebben teruggevonden!

De omnibus zette hen af aan een der grootste Engelsche hotels der stad, op een kleine hoogte gelegen, waarvan men overdag een verrukkelijk uitzicht had over de stad en de onvergelykelijke baai, die in schoonheid wellicht door geen enkele andere ter wereld overtroffen wordt, behalve misschien door enkele inhammen op de Canarische Eilanden.

Thans echter dachten Raffles en zijn makkers daar niet aan.

Nu zij het doel van hun reis bereikt hadden, werden zij opnieuw door een vurigen jachtlust aangegrepen.

Nauwelijks hadden zij zich dan ook op hun kamers een weinig verfrischt of Raffles vroeg den eigenaar van het hotel te spreken, een echten Engelschman, die echter voortreffelijk Turksch sprak.

De eigenaar ontving hem in zijn particulier kantoor en bood zijn bezoeker een stoel aan.

— Mijn waarde landgenoot, begon Raffles glimlachend. Gij zult misschien eenigszins verbaasd ophooren, dat ik hier gekomen ben om naar een Armenische jonge vrouw te zoeken, die door een Turk uit Londen

ontvoerd is.

De hoteleigenaar liet een zacht gefluit hooren en schudde bedenkelijk het hoofd.

— Een gevaarlijke onderneming, Mylord — een heel gevaarlijke onderneming. Wij zijn hier niet in Engeland!

— Dat heb ik reeds meenen te begrijpen, mijn waarde! ging Raffles voort. Laat ik u echter zeggen, dat ik niet van plan ben mij door eenig gevaar te laten weerhouden van hetgeen ik als mijn plicht beschouw. Die jonge Armenische moet teruggevonden worden, hoort ge?

— Gij hebt slechts over mij te beschikken, Mylord; ik wil gaarne alles doen wat ik kan om u te helpen.

— Daarvoor dank ik u ten zeerste. Het zal echter voldoende zijn als gij mij op een paar vragen antwoordt. Gij kent de stad zeker goed?

— Ik woon hier sedert twintig jaar.

— De groote slavenmarkt begint morgen?

— Ja, maar er hebben vandaag reeds eenige handels-transacties plaats gehad.

— Er zijn dus vandaag reeds slavinnen verkocht? vroeg Raffles.

— Een paar uur geleden, in de Turkenstad! Het moet nog al opzien gebaard hebben, want een mijner bedienden had den mond vol over de schoonheid van een der vrouwen, die er verkocht werd.

Raffles stond met een ruk van zijn stoel op.

Zijn gezicht was zeer bleek geworden.

— Kan ik dien bediende even spreken? vroeg hij.

— Wel zeker, Mylord.

De hotelier drukte op een electrischen schelknop en zeide tot den binnentredenden kellner:

— Laat Mustapha hier komen!

De kellner boog en verdween.

Een oogenblik later trad er een jonge Griek binnen, gekleed in de schilderachtige kleedij van zijn land, namelijk in een hemelsblauw wambuis, met witte zijde omboord, en een zeer wijde pantalon, in twee hooge witte laarzen gestoken met zilveren kwastjes versierd.

— Deze heer heeft je eenige vragen te stellen, zoo richtte zijn meester zich tot den jongen Griek. Antwoord hem vrijuit.

Raffles trad op den Griek toe en legde hem de hand op den schouder.

— Gij zijt hieden op de slavenmarkt geweest?
 — Ja, heer, ik kwam er toevallig langs.
 — Gij waart er bij tegenwoordig, dat er een schoone jonge vrouw verkocht werd?

— Ja, heer — het was een Armenische!
 — Beschrijf haar mij!

De jonge Griek gaf een nauwkeurige beschrijving van de verkochte slavine en bij ieder woord dat hij sprak was het Raffles alsof men hem met messen stak.

Er viel niet aan te twifelen, uit de beschrijving had hij duidelijk Sonja Bastides herkend.

Een felle woede maakte zich van hem meester.

De vervloekte Turk was hem dus blijkbaar weder voor geweest!

Waarschijnlijk had hij met een zeer snelle automobiel door het zuiden van Frankrijk, het noorden van Italië en den Balkan reizend, Smyrna nog eenige uren eerder bereikt dan hij.

— Hoe zag de man er uit, die haar verkocht? riep hij uit op doffen toon.

— Het was een Turk met een gemeen gezicht, met uw welnemen, heer. Hij droeg echter een Europeesch gewaad.

— Wie was de kooper?

— Een schatrijke Turk.

— Hebt gij niet kunnen hooren uit welke stad hij afkomstig was?

— Uit Diarbekr, heer!

— Hoe komt men daar? zoo wendde Raffles zich tot den hotelhouder.

— Men kan tot Mamoere met een trein gaan, maar verder gaat de spoorwegverbinding niet voorloopig. Van daar trekken de reizigers meestal met een karavaan verde rhet binnenland in.

Raffles had het gelaat in de handen begraven.

Toen hief hij het hoofd langzaam op en vroeg:

— Hebt gij kunnen nagaan of de Turk, die de vrouw verkocht, hier in de stad blijft?

— Ik meen te hebben vernomen, heer, dat hij tot Mamoere met den rijken Turk zou meereizen, antwoordde de Griek.

— Was deze alleen?

— O neen, hij had minstens zes bedienden bij zich.

— Wanneer vertrekt er een trein naar Mamoere?

— Anderhalf uur geleden vertrok er een — de volgende gaat pas morgenochtend om acht uur.

Raffles nam een goudstuk uit zijn beurs en gaf het den Griek.

— Ik dank je, mijn vriend — je kunt wel gaan!

De jongeman bracht de palm van zijn hand aan zijn voorhoofd bij wijze van groet, boog diep en verwijderde zich.

Raffles bleef even in gedachten zitten.

Toen wendde hij zich opnieuw tot den hoteleigenaar.

— Zijn hier snelle auto's te krijgen? vroeg hij.

— Ik verhuur ze zelf, mylord!

— Is er een goede straatweg naar Mamoere?

— Een voortreffelijke weg!

— Hebt gij chauffeurs die den weg kennen?

— Wel tien, Mylord!

— Betrouwbaar?

— Zoo eerlijk als goud!

Raffles stond vastberaden op.

— Mijn waarde heer, ik zou geen rust of duur meer hebben als ik hier bleef. Het betreft hier een jonge vrouw die al haar vertrouwen in mij gesteld heeft dat ik niet wil of kan beschamen. Ik moet nu aanstonds op weg. Ik beloof u echter dat wij onze schade zullen inhalen, zoodra wij met de ontvoerde vrouw zijn teruggekeerd!

— Ik wensch niets liever, mylord!

— Kunt gij mij soms aan Turksche kleederen helpen?

— Zooveel als gij maar wilt!

— Verschaf er mij dan drie! En laat dan aanstonds uw snelste auto in gereedheid brengen.

— De bevelen van uw Lordschap zullen onmiddellijk worden opgevolgd.

Raffles verliet de spreekkamer en ging dadelijk zijn beide metgezellen op de hoogte brengen van wat hij zooveel vernomen had.

— Het spijt mij, mijn vrienden, dat ik jelui mog geen rust kan gunnen, maar het denkbeeld, dat Sonja zich in de handen van een rijken Turk bevindt en misschien binnen enkele dagen deel uit zou maken van een Turkschen harem — dat maakt mij razend!

— Je weet dat je over ons kunt beschikken, Edward, zeide Charly eenvoudig.

De voorbereidselen tot het vertrek werden zoo spoedig mogelijk gemaakt.

Een bediende kwam drie Turksche gewaden brengen, die zorgvuldig werden ingepakt.

Een half uur later, na een stevig diner te hebben gebruikt, waren de drie mannen reisvaardig.

Een groote auto stond voor de deur van het hotel te wachten.

Achter het stuurwiel zat een jonge Armenier, klein maar krachtig gebouwd.

Raffles trad op hem toe en vroeg:

— Ken je den wag naar Mamoere, vriend?

— Zeer goed, heer!

— Maar het is nu donker!

— Dat heeft niets te beteekenen!

— Kun je met vuurwapens omgaan?

— Ik ben scherpshutter, heer!

— Zou je aarzelen van je kunde gebruik te maken, als ik je zeg, dat wij thans uitgaan om een van je landgenooten, een schoone, jonge vrouw, uit de handen van een schurkachtigen Turk te redden, die haar aan een zijner lastgevers heeft verkwanseld?

De oogen van den Armeniër schitterden.

— Als gij wist, heer, wat de Turken op hun geweten hebben, dan zoudt gij mij zeker die vraag niet gesteld hebben! Ik ben met lijf en ziel tot uw dienst!

— Goed! zeide Raffles kortaf. Ik reken op u! En nu op weg!

Allen stapten in de auto.

Brain de hond kreeg een goede plaats, nadat Raffles hem nogmaals aan den lap goed had laten ruiken.

En daarop ving de lange tocht aan.

De auto was zeer ruim en gemakkelijk ingericht, en de reizigers konden daar er toch voorloopig geen kans bestond, dat zij de Turken zouden inhalen eenige uren slapen.

Zonder een oogenblik te weifelen, volgde de chauffeur den grooten weg die dwars door Klein-Azië loopt en de grootste plaatsen met elkander verbindt.

Niet minder dan duizend kilometer scheidden de reizigers van Mamoere!

Zij moesten er dus op rekenen, niet voor twaalf uur in den middag van den volgenden dag daar te zijn.

De auto was geen renwagen en liep niet veel vlugger dan de treinen in dit achterlijke land.

Zonder eenig ongeval ging de nacht voorbij.

De weg was vrij goed en allen hadden eenige uren kunnen slapen.

Men gebruikte het ontbijt in de buurt van Nigde, een vrij groote stad aan een rivier gelegen en waar de Armeniër zijn voorraad benzine kon aanvullen.

De vrienden liepen wat heen en weder in de prachtige palmen ter zijde van den weg, ten einde hunne stijve ledematen weder wat beweging te geven.

Ook nu liet Raffles den herdershond aan den lap goed ruiken, maar zonder resultaat.

Het schrandere dier liep eenigen tijd snuffelend rond, maar kwam toen kwispelstaartend naast zijn meester staan en keek hem met zijn schrandere oogen aan alsof

hij wilde zeggen, dat zijn zoeken tevergeefs was geweest.

Zoodra de Armeniër met de benzine terugkeerde en het reservoir had bijgevoerd werd de reis voortgezet.

Men bevond zich nu slechts op eenige uren afstands van Mamoere, waar de spoorlijn ophield.

Om drie uur in den middag kwam men in dit plaatsje aan.

De trein uit Smyrna was juist een uur geleden aangekomen!

Raffles kneepte de lippen open toen hij dit hoorde en wendde zich toen tot den chauffeur.

— Kunnen wij per auto Diarbekr bereiken?

— Onmogelijk, heer!

— Er zijn dus geen wegen?

— Die zijn er wel, maar niet bruikbaar om met een auto te berijden!

Raffles dacht even na en keek den Armeniër scherp aan.

— Ik zou dus hier niet verder van je diensten gebruik kunnen maken, goede vriend. Maar ik stel je de vraag — wil je toch bij ons blijven?

— Om op den Turk te jagen, mylord?

— Ja!

De Armeniër bracht de rechterhand aan het voorhoofd ten teken van onderwerping en antwoordde eenvoudig:

— Ik ben uw slaaf!

— Gij weet, dat uw leven gevaar kan loopen?

— Dat weet ik, maar geen Armeniër schrikt daarvoor terug, als het betreft, de vervloekte Turken te bestrijden, die ons arm volk uitmoorden en onze vrouwen en dochters schoffelen! Geef mij slechts een vuurwapen en gij zult zien, dat gij niet tevergeefs op mij vertrouwd hebt!

— Dat zal aanstonds geschieden! antwoordde Raffles, terwijl hij den Armeniër op den schouder klopte. Eerst moeten wij in deze stad onderzoek doen omtrent de richting, welke de karavaan gevolgd heeft!

— Dat is onnoodig, heer! De karavanes kunnen slechts een richting volgen, als zij naar Diarbekr gaan, en wel den gewonen karavaanweg.

— Kent gij dien weg?

— Ik zou hem droomende kunnen vinden!

— Dan zullen wij aanstonds onze voorbereidselen maken!

Maar plotseling riep Charly uit:

— Let eens op den hond!

Allen vestigden hun blikken op het dier.

Brain liep met gebogen kop langs den weg, snuffelend en blijkbaar onrustig.

Snel haalde Raffles den lap te voorschijn en liet er den hond aan ruiken.

Het dier draaide ongeduldig heen en weer.

Toen sloeg hij onverhoeds een zijweg in en de mannen hadden eenige moeite, hem terug te roepen.

Raffles deed hem zijn halsband aan, bevestigde daar een riem aan en zeide toen:

— Ik zie daar het huis van een paardenverhuurder, dicht bij het station. Daar zullen we de auto stallen en er tevens paarden huren.

Snel gaf men zich daarheen, ofschoon de hond woedend aan zijn riem trok.

De paardenverhuurder stemde er in toe, de auto te bewaren, tot de reizigers teruggekeerd zouden zijn, en daarop zocht Raffles met kennersblik vier van de beste paarden uit, kleine maar zeer schoone Arabische dieren, uiterst vlug en vol uithoudingsvermogen.

Toen dit geregeld was, volgden de mannen den ongeduldigen hond.

Het dier bracht hen door verschillende kronkelende en smerige straten naar een soort plein in het midden van de kleine stad, waar het op dit oogenblik tamelijk druk was.

Brain trok nu zoo hard, dat de riem bijna brak.

Plotseling riep Henderson uit:

— Daar is de schurk! Hij heeft een gordel gemaakt van de shawl van die ongelukkige vrouw!

De brave chauffeur had goed gezien!

Op eenigen afstand stond Omer Ihsan blijkbaar in druk gesprek met eenige landgenooten.

Blijkbaar was hij zich geen gevaar bewust.

Zonder een woord te spreken snelde Henderson op het kleine groepje toe.

Raffles wilde hem terugroepen, maar het was reeds te laat!

De reus was nu vlak bij het troepje.

Nu keek de Turk op — en werd groen van woede en haat!

Hij tastte naar zijn gordel, en had reeds het kromme zwaard gegrepen, dat daar in stak.

Voor hij het echter kon gebruiken, was Henderson bij hem.

Hij greep het mes, brak het in tweeën en wierp de stukken ver van zich.

Daarop onthaalde hij den Turk op zulk een geweldigen oorveeg, dat het ver in het rond weerklonk!

Met een gebrul van woede wierp de schurk zich op Henderson.

Maar hij had met een al te sterke tegenpartij te doen!

De reus liet hem kalm naderen, bracht zijn geweldige vuist achterwaarts, liet haar toen snel als de bliksem vooruit schieten — en toen trof hij hem zoo nauwkeurig onder de kin, dat de Turk als een zoutzak neerplofte.

Dit alles was zoo snel in zijn werk gegaan, dat de omstanders nauwelijks begrepen, wat er gaande was.

Met open monden keken zij toe.

Maar toen werd de haat jegens de vreemdelingen wakker.

Morrende kreten klonken en menige hand greep reeds naar den gordel, waar de kromme dolk hing.

Raffles had het gevaar begrepen en den hond losgelaten, die met groote sprongen kwam aansnellen.

De reizigers trokken hun revolver en hielden daarmede de kleine groep in bedwang.

Maar misschien zou niet alles zoo goed zijn afgelopen, als er niet snel een Europeaan uit een der huizen op het plein te voorschijn was gekomen, die op het toneel van den strijd verscheen.

Het was de Engelsche consulaire agent.

— Wat moet dit beteekenen? vroeg hij streng, terwijl hij op het lichaam van den Turk wees, die nog altijd onbeweeglijk op den grond lag uitgestrekt.

— Een straf oefening, sir, antwoordde Raffles hoffelijk, ofschoon ik moet erkennen, dat mijn bediende wel wat al te eigendunkelijk is opgetreden!

— Wat heeft die man dan misdaan?

— Hij heeft een jonge vrouw uit Londen ontvoerd, en bovendien is hij lid van een Londensche dievenbende, die reeds lang gezocht wordt!

— Wie zijt gij?

— Ik ben Lord Aberdeen, uit Londen! Hier is mijn kaartje!

De consul boog.

— Als gij dit met getuigen kunt staven, mylord, dan ben ik gerechtigd, dien kerel uit te leveren, en hem gevangen te houden, tot er een convooi naar Smyrna vertrekt!

Raffles wees op Charly en Henderson, die er nu bij stond, of hij zijn laatste oortje versnoept had.

— Die heeren kunnen mijn verklaring bevestigen, die ik voor onzen consul te Smyrna onder eede bevestigen zal!

— Dan heb ik niets meer te doen, dan dien man in

verzekerde bewaring te stellen, mylord! hernam de agent.

Hij wenkte een paar inlandsche ordebewaarders, die den Turk optilden en hem naar een klein steenen gebouw sleepten, dat blijkbaar de gevangenis van het stadje was.

— Hebt gij die ontvoerde vrouw reeds gevonden, mylord? vroeg de agent.

— Nog niet, sir, maar wij zijn onderweg! Zij is naar Diarbekr ontvoerd!

— Met een kleine karavaan misschien? vroeg de agent op levendigen toon.

— Ja juist, antwoordde Raffles haastig.

— Dan kunt gij als gij u haast hen nog voor het vallen van den avond inhalen!

— Zijt gij er zeker van?

— Volmaakt zeker! Zij zijn den gewonen kravaanweg gevolgd. Ik raad u echter voorzichtigheid aan want gij komt nu in een onherbergzame streek die door woeste bergstammen wordt bewoond. Ik moet u dan ook tot mijn spijt verklaren dat ik geen verantwoordelijkheid voor uw onderneming op mij kan laden.

— Die verantwoordelijkheid zou ik ook niet voor al het geld der wereld willen opleggen, mijnheer, hernam Raffles haastig. Wij zullen het wel alleen opknappen!

— Zijt gij tenminste goed gewapend?

— Voortreffelijk, mijnheer!

— Hebt gij paarden?

— Ja, mijnheer, wij hebben ze zoo even gehuurd, zij staan voor ons gereed bij een paardenverhuurder, dicht bij het marktplein.

Snel gaf men zich daarheen.

De vier paarden waren reeds getuigd en gezadeld.

Aanstands sprongen de vier reizigers in het zadel.

Zij kéken hun geweren en hun revolvers nogmaals na, daarop drukten de Engelschen hunnen landsman de hand tot afscheid.

Door den jongen Armenier geleid, reed de kleine troep snel Mamoere weder uit.

De hond liep met groote sprongen voor de galopperende paarden.

Er werd niet veel gesproken.

Er lag een uitdrukking op het gelaat van Raffles, die Charly waarschuwde dat hij er beter aan zou doen het stilzwijgen te bewaren.

Zoo reed men uren lang voorē.

De paarden leken wel onvermoeibaar te zijn.

Ondanks de drukkende hitte liepen zij nog even vlug, en waren zij volstrekt niet bezweet.

Na echter nogmaals twee uren te hebben gereden, hield Raffles zijn paard in.

Hij wierp een blik om zich heen.

Heinde en ver niets anders te zien dan het gele woestijnzand, overweld door een hemel die van koper leek te zijn.

Nergens was eenig levend wezen te bespeuren.

Slechts aan den horizon verrees een lange heuvelketen, bekroond met een paar spitsige palmboomen.

Langzaam neigde de zon naar de kim.

Raffles wendde zich tot den Armeniër.

— Gij weet natuurlijk zeker dat wij den goeden weg hebben gevolgd?

— Volmaakt zeker, heer!

— Hoelang duurt de karavaanreis naar Diarbekr?

— Minstens zes dagen, heer!

Raffles beet zich op de lippen.

— Onze paarden moeten nu wat rust hebben en wij moeten ons versterken! Wij hebben bijna den geheelen dag nog niets gegeten!

Raffles steeg van zijn paard en de anderen volgden zijn voorbeeld.

De knapzakken werden gepend en de vier reizigers gebruikten den inhoud van eenige bliken verduurzaamde levensmiddelen.

De jonge Armeniër had intusschen voortdurend rondgekeken, nu en dan knikte hij met het hoofd en mompelde eenige onverstaanbare woorden.

— Hier moeten zij voorbij zijn gekomen, sprak hij eindelijk luid! Deze indrukken van de pooten van kamelen en paarden zijn nog versch.

Deze opmerking zou aanstands bevestigd worden!

Brain, die reeds eenigen tijd had rondgesnuffeld rende als een pijl uit den boog weg en keerde terug met een klein lapje goed in zijn bek, dat hij voor de voeten van zijn meester nederlegde.

Raffles nam het op.

Het was een stukje van een vrouwengewaad!

— Wij zijn op den goeden weg, vrienden! riep hij uit. Kom laat ons weder op weg gaan!

Hij stond op, maar de Armeniër trad op hem toe, kruiste met een bevallig gebaar de handen op de borst en sprak:

— Wilt gij mij een opmerking veroorloven, mijnheer?

— Spreek, mijn vriend!

— Ik geloof dat wij het beste doen met list te werken. Wij weten volstrekt niet op een paar man na hoe sterk zij zijn — zij kunnen ons overdag mijnen ver zien aankomen op deze kale vlakte en misschien is de Turk

die uw beschermeling kocht wel op de hoogte gebracht door dien vervloekten Omer Ihsan. Zij kunnen zich op de verdediging voorbereiden en wellicht zouden wij het onderspit delven zonder iets te hebben bereikt!

Raffles fronste de wenkbrauwen.

— Misschien hebt gij wel gelijk! Maar wat dan?

— Op ongeveer vier uren hier vandaan bevindt zich een oase, heer! Daar overnachten alle karavanen, die des middags van Mamoere vertrekken. Het is zeer waarschijnlijk dat wij den Turk daar zullen aantreffen! Het is dan nacht en wij zullen veel meer kans hebben ons plan ten uitvoer te leggen.

Raffles klopte den jongen Armeniër op den schouder.

— Dat is zeer goed opgemerkt, mijn vriend. Wij zullen uw raad volgen. Vooruit vrienden, in het zadel! Op weg!

De kleine ruitertroep vervolgde zijn weg.

Een paar uren later daalde de zon achter de kim.

Maar voor zij geheel en al was ondergegaan had het scherpe oog van den Armeniër aan den horizon een kleine stofwolk opgemerkt, die de roode zonneschijf een weinig verduisterde.

— Daar zijn zij! riep hij uit. En die palmen daar ginds, ver in het Oosten, dat is de oase van El Herib!

De paarden werden tot nieuwen spoed aangemaand.

De duisternis viel nu snel.

De Engelschen zouden zonder twijfel in deze woestijn verdwaald zijn en moesten zich geheel verlaten op het onfeilbaar instinct van hun geleide.

Charly had voorgesteld de paarden te laten drinken uit den waterzak die achter het zadel van een der dieren was bevestigd. Maar de Armeniër zeide:

— Neen, heer! hun dorst moet ons helpen, in de dichtste duisternis zullen zij het water in de oase op vele tientallen mijlen afstands ruiken.

Inderdaad, na een half uur rijdens hieven de paarden de fijne koppen omhoog en snoven de lucht door hun wijdgeopende neusgaten op.

De hond liep, met den kop naar den grond gebogen, zachtjes brommende voort.

Plotseling doemde aan den horizont een donkere massa op.

Het was een groep palmboomen!

De Armeniër hield zijn paard in en legde zijn vinger op de lippen.

Fluisterend zeide hij:

— Het is goed dat de wind in onze richting waait — nu zullen hun paarden de onze niet ruiken en ons niet verraden!

— Wat zullen wij doen? vroeg Raffles.

De Armeniër dacht even na en zeide toen:

— Als gij mij veroorlooft, heer, dan zal ik afstijgen en de zaken eens verkenne! Wacht mij hier juist op de zelfde plek.

Raffles knikte den Armeniër toe.

— Goed mijn vriend, zeide hij eenvoudig.

De Armeniër steeg af, trok zijn krommen dolk, klemde dien tusschen de tanden en kroop toen als een slang in de richting van de groep palmen.

Daar hij een donkeren mantel droeg was er spoedig niets meer van hem te zien.

Een half uur verstreek in spanning en ongerustheid.

Toen dook er eensklaps een donkere gedaante naast het paard van Raffles op.

Het was de jonge Armeniër!

Hij fluisterde zachtjes:

— Zij kampeeren daar ginds, heer! Zij zijn juist bezig een kampvuur aan te leggen!

— Hoeveel zijn er?

— Ongeveer dertig man!

— Niet meer! klonk uit de duisternis de minachtende stem van Henderson.

— En — waar bevindt zich uw landgenoot?

— Onder een tent bij den tweeden palmboom! Ik heb haar zachtjes hooren weeklagen!

Raffles balde de vuisten en in de duisternis fonkelde zijn oogen in zijn wit gelaat.

— Wat raadt gij ons te doen! zoo wendde hij zich tot den jongen Armeniër.

— Zoo dicht mogelijk met de paarden naderen, dan afstijgen, en ons van een vijfde paard meester te maken. — De paarden grazen op eenigen afstand van het kamp. Dan dringt gij de tent binnen en ontvoert het jonge meisje! Gij zet haar aanstonds op het paard en wij zullen uw terugtocht dekken!

— Dat is een uitstekend plan! Kom, mannen, wij moeten handelen!

De vier mannen stegen af en brachten de paarden zo dicht mogelijk bij het kamp.

Weer sloop de Armeniër weg en even later keerde hij met een prachtigen Arabischen schimmel terug.

— Het dier draagt alleen het hoofdstel, zeide hij, maar ik kan ook wel zonder zadel rijden! Ik zal op de paarden passen — thans is het uw beurt, heer!

Raffles, Charly en Henderson, als panthers sluipend, drongen nu onder de palmen door.

Op ongeveer vijftig meters afstand glom de roode gloed van een kampvuur.

Eenige gedaanten liepen af en aan met de armen vol hout.

Raffles bereikte de tent achter den tweeden palmboom.

Een zacht gekreun weerklonk.

Zonder een oogenblik te aarzelen sloeg Raffles het voorhang van de tent op en drong naar binnen.

Op den grond in het midden lag Sonja Bastides met het hoofd in de beide handen begraven.

Aan iedere zijde zat een bewaker, blijkens zijn eigenaardig hoofddeksel een eunuque.

De beide mannen, met hun geheel baardeloos gelaat, zonder eenige uitdrukking, hielden ieder een ontbloot krom zwaard in de vuist en hadden de armen over de borst gekruist.

Zoo zaten zij daar onbeweeglijk als beelden.

Maar bij het binnentreden van den onbekenden vreemdeling lieten zij beiden een dof geknor hooren als van een varken.

Zij wilden zich in staat van tegenweer stellen, maar Raffles liet er hun geen tijd voor.

Hij gaf een der haremwachters een zoo geweldigen slag tegen de kin, dat de man als een blok omviel, en gaf toen den tweeden met de kolf van zijn revolver zulk een vreeselijken slag op het hoofd, dat hij zonder een kreet te slaken ineenzakte.

Sonja had op het gerucht van den korten strijd het hoofd opgeheven.

Zij herkende Raffles en slaakte een kreet van vreugde.

Dadelijk legde zij haar kleine hand op den mond — maar de kreet was gehoord!

Van de zijde van het kampvuur klonk een luid geschreeuw.

Verscheidene stemmen riepen door elkander.

Een zware mannenstem riep in het Arabisch eenige bevelen.

Men hoorde snelle schreden weerklinken en toen het getrappel van hoeven.

Dadelijk daarop klonk een schot.

Raffles greep Sonja om het midden en tilde haar van den grond.

De jonge vrouw sloeg de armen om zijn hals en liet zich als een kind wegdragen.

Voor de tent stonden Charly en Henderson in ge-

bukte houding met het geweer in den aanslag, gereed om vuur te geven.

Daar kwam uit de richting van het kampvuur een reusachtige Turk aanloopen met een ontbloot zwaard in de hand, waarvan het breede, kromme lemmer als bebloed geelk door den rooden gloed van het kampvuur, dat er in speelde.

In de linkerhand omklemde hij een revolver.

— Dat is hij! schreeuwde Sonja ontzet. Om Gods wil, heer, red mij!

De Turk hief zijn revolver op en vuurde.

De kogel vloog Raffles zoo dicht langs het hoofd, dat hij even zijn borst raakte.

Tot een tweede schot had de Turk echter geen gelegenheid!

Henderson hief zijn geweer op en vuurde.....

De Turk hief beide handen omhoog en stortte toen voorover in zijn eigen zwaard, dat hem de borst doorboorde.

Nu kwamen van alle kanten Turken en Arabieren aansnellen, gewapend met revolvers, geweren en lansen.

Vlug als een haas snelde Raffles voort, terwijl Charly en Henderson zoo goed als het ging dekking zochten achter een palmboom en zoo den aftocht dekten.

Zij legden een half dozijn Turken neer en ijlden toen zoo vlug hun beenen hen dragen konden naar de paarden.

Reeds had Raffles Sonja in het zadel getild.

De jonge vrouw had al haar geestkracht herwonnen.

Brain sprong vroolijk tegen haar op en wijdde zich toen weder aan zijn vijanden, want het moedige dier had zich dapper in den strijd geworpen.

De jonge Armeniër schoof op zijn beurt zijn revolver leeg op den troep tierende Turken en sprong daarop op den ongezadelden schimmel.

Als een stormwind vloog de kleine ruitergroep over den karavaanweg.

De Turken zonden hen nog eenige schoten na, maar spoedig moesten zij de achtervolging opgeven.

Veilig bereikte de kleine ruitertroep na een vermoeienden marsch de stad Mamoere weder.

Toen Raffles de jonge Armenische uit het zadel tilde, sloeg zij haar schoone oogen naar hem op en zeide zachtjes:

— Voor de tweede maal, heer, hebt gij mijn leven en mijn eer gered! Ik ben uw slavine tot in den dood!...

De volgende aflevering (No. 232) bevat:

HET AVONTUUR VAN DEN OPERAZANGER.

